

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

• Devrimci
Öncünün
Çok Yönlü
Görevleri

• IMF DB
Zirvesinde
Cehalet
Ve Endişe

• Ekim
Devrimi ve
Halkların
Özgürleşmesi

• Ölüm
Yürüyüşü
Ankara'da

• Mezopotamya
Sosyal
Forumu'ndan

KENT AŞ. İŞÇİLERİ ANKARA'DA

DEVİRİMCİ ÖNCÜNÜN ÇOK YÖNLÜ GÖREVLERİ

Çağımız toplumsal olaylar bakımından çok zengindir. Olayların bu zenginliği, tarihin en devrimci devriminin kendini çeşitli biçimlerde ifade etmesinden başka birşey değildir. Tarihin bu en devrimci ve en ileri gidebilen devrimini, emek sermaye çelişkisi eksenlidir. Ve aynı temele bağlı olarak daha şiddetli olarak yeniden ortaya çıkar.

Türkiye ve Kürdistan'da olaylar tüm çeşitliliği içinde kendini gösteriyor. Burada olaylar yönünden bir kısırlık ve yoksunluk çekilmedi. Kitleler sürekli hareket halinde. Sürekli bir canlılık ve kaynaşma var. Her gelişme başka bir gelişmeye, her olay yeni bir olaya yol açıyor. Toplumsal olaylar öylesine bir gelişme ve ilerleme eğilimi gösteriyor ki, her kişi yaratılan bu fırtınanın etkisine giriyor. Hareket, ani gelişme, sıçrama, patlama kısacası gelişme karşıtların çatışması diyalektik yasasına göre oluyor.

Her kitle hareketi belirli toplumsal nedenlerden kaynaklanıyor. Her kitle eyleminin çıkış noktası diğerlerinden belirli farklılıklar gösteriyor; bazıları işsizlikten kaynaklanıyor, bazıları ücretlerin yükseltilmesi isteminden, başkaları emekçilerin sürgün edilmelerinden, politik baskılardan, şiddetlenen faşist terörden; daha başkaları da kadınlar ve gençliğin sorunlarından ileri geliyor. Başka bir devrimci kitle hareketi de Kürt halkı üzerindeki ulusal baskıdan ve buna karşı verilen özgürlük mücadelesinden doğuyor. Kimisi ekonomik çerçeveden kaynaklanan ve çeşitli eylemlerce tetiklenen kitle hareketi, kendi toplumsal temeli tarafından sürekli güçlendiriliyor.

Emekçi kitlelerin bütün toplumsal sorunlarının temeli kapitalizmdir. Kitleleri etkileyen birincil nitelikteki kötülüklerin olduğu gibi ikincil nitelikteki kötülüklerin temeli, var olan toplumsal sistemdir. Kapitalist düzenin tüm toplumsal kötülüklerine karşı ortaya çıkan devrimci kitle hareketleri, bütün toplumsal sorunlar ve kötülüklerin temeli olan modern burjuva düzenin zeminleri üzerinde hareket ediyor. İster ekonomik nedenlerle ortaya çıksın, ister politik nedenlerle halk kitlelerinin bütün devrimci istemleri önüne geçilemez bir güçle burjuva toplumsal yapının dönüşümünü dayatıyor. Bu burjuva temel oldukça, emekçi kitlelerin yaşamsal istemleri her geçen gün biraz daha kendi çözümünü dayatır. En yaşamsal sorunlar tarafından beslenen kitle hareketi gün gün şiddetlenir ve yeni bir ivme kazanır.

Kapitalist çerçeve içerisinde kitlelerin toplumsal sorunları kendi başına çözümlenemez. Ekonomik temele dokunmadan kitlelerin toplumsal sorunlarını çözdüğünü zannedenler, ertesi gün

bakacaklar ki, aynı sorunlar çok daha yıkıcı bir biçimde ortaya çıkmıştır. Çünkü bu sorunlar özel mülkiyet temeline dayanıyor ve özel mülkiyet düzeninin varlığına bağlı olarak her defasında yeniden ortaya çıkarlar. Kapitalist ekonomik yapı kendi yarattığı sonuçları ve bir dizi toplumsal kötülüğü yeniden ve yeniden üretir. Kitleler, emeğin sermayeye bağımlılığı sona ermedikçe, kendilerini bekleyen belirsiz ve daha kötü bir gelecek olduğunu bilirler. Kendi deneyimlerinden hareketle ve deneyimlerinin verdiği devrimci eğitimle kendi hareketlerine, sermaye egemenliğini devirmeyi hedefleyen devrimci biçimler verirler.

Kitlelerin mücadelesinin devrimci biçim kazanmasına paralel olarak sermaye ve faşist devletin emekçi halk kitlelerine yönelik saldırıları ve baskıları en üst noktaya çıkar. Zaten devrimci kitlelere karşı faşist devlet terörü hiç eksik olmamıştır. Faşizmin ve sermayenin hedefi, devrimci hareketi tamamen ezmektir. Egemen güçler bu konuda hedeflerine ulaşamadılar, ancak saldırılarını sürekli boyutlandırdılar. Burjuva iç savaşın kapsadığı zaman dilimi ve bu süre içinde kitlelere karşı uyguladığı koyu terör egemenlerin saldırılarını ve şiddetini hangi dereceye kadar vardırılabileceğini gösteriyor.

Kitlelerin tekkelci kapitalist egemenliği yıkmaya yönelik devrimci eylem dalgası yükselirken eski toplumsal sistemin politik yapısı daha bir saldırganlaştı ve katılaştı. Sınıflar mücadelesi bir iktidar mücadelesi düzeyine çıkınca iki sınıf arasındaki savaşım bugüne kadarki en yaygın ve kapsamlı savaşım biçimini aldı. Burada savaşım gidişatını kendi yönünde belirlemek için her iki taraf da bütün güçlerini harekete geçirme durumundadır. Taraflar her geçen süre içinde daha hızlı ve büyük bir güçle gidişatı kendi lehlerine çevirmeye çalışıyorlar.

Tekelci sermayenin "demokratikleşme" içine girdiği yanlışlamasına kendini kapıranlar, hangi burjuva devlet biçimi uygulanırsa uygulansın baskı ve şiddetin sermayenin kendisinden ayrılmayacağı gerçeğinin üstünü örtmüş olurlar. İşçilerin artı-emeğine elkoymak zor gerektirir. Tekelci sermayenin kar, en yüksek kar hedefi onun şiddetini daima besliyor.

Burjuvazinin eski politik yapısı kırılmadan herhangi bir devrimci dönüşümden söz edilemez. Burjuva politik aygıt emeğin yeniden örgütlenmesine karşı direnmesini büyük bir şiddetle sürdürecektir. O halde öncelikle burjuva politik yapının dağıtılması, paramparça edilmesi emekçilerin kurtuluşunun ilk koşuludur.

Devrimci zor aynı zamanda eski toplumsal yapının yeni bir toplumsal yapıya dönüşmesi için

hızlandırıcı bir rol oynar. Kapitalizmin son büyük ekonomik krizinin de tetiklemesiyle emekçi kitlelerin yaşam koşulları hızla kötüleşiyor. Ağırlaşan ve yıkım içerisinde olan yaşam koşulları emekçileri devrime yöneltiyor. Yaşam koşullarının kötüleşmesi, sefaletin derinleşmesi devrime yönelmesinin en önemli etkenlerinden birisidir. Diğer belli başlı etkenler Kürt ulusal sorunu; halk kitlelerinin demokrasi eğilimiyle tekellerin gerici-lik eğilimi arasında derinleşen çelişki; kitleler üzerinde sürekli uygulanan faşist devlet terörüdür. Özcesi, halk kitlelerinin ekonomik ve politik yaşam koşulları bir bütün olarak onları devrime yöneltiyor. Burada devrimci öncünün görevi kendisi dışında başlamış olan kitle hareketine devrim hedefiyle yani iktidarı ele geçirme hedefiyle yön vermek, öncülük etmek onu hızlandırmaktır.

Kitlelere öncülük etmek komünistler için bütünlüklü bir görevdir. Bu görev bir yandan kitlelerin burjuvazi üzerinde kesin zaferini sağlamaya yönelik iken bir yandan da görüşlerde, istemlerde ve hedeflerde muğlaklık yaratarak emekçilerin zaferini engelleyen küçük-burjuva uzlaşmacı, sol hareketlerle mücadeleye yöneliktir. Son dönemlerde yoğunlaşan "demokratik anayasa" tartışmalarını öne çıkartan küçük burjuva hareketler kitleleri devrimden uzaklaştırmak için, onlarda anayasal hayaller yaratma gayreti içindedir.

Bu çevrelerin zihniyetinin temeli reformisttir. Ancak bu onların kendilerini devrimci göstermelerinin önünde engel değildir. Hele ki, devrim gün gün ve önlenemez biçimde büyüyorsa; devrimci laflar etmeden, devrimci bir görünüme bürünmeden, devrimci kitleler üzerinde hiçbir etki yaratamayacaklarını bildikleri için kendilerini devrimci göstermek için ellerinden gelen her çabayı göstermekten geri kalmayacaklardır.

Devrimci görünüşleri içinde boydan boya uzanan reformizmi ve oportünizmi daha iyi anlamak için sınıf bilinçli işçilerin yapması gereken bu küçük burjuva hareketlerin teori, politika ve pratiklerine bütünlüklü olarak bakabilmektir. O zaman bu çevrelerin teorilerinin Marksizmin lafzından öte gitmediğini, politik çizgilerinin işçi sınıfıyla kapitalistleri uzlaştırmaya hizmet ettiğini ve pratiklerinin burjuva çerçeveyi aşmadığı ve aşamayacağını açık olarak görecektirler.

Halkların devrimci eylemleri dalga dalga yayılıyor. Uzlaşmacı küçük burjuva hareketler hedeflerine varmak için kendilerini yükselen bu devrimci dalgaya bırakıyorlar. Devrimci dönemin avantajlarından sonuna dek yararlanmak, daha doğrusu devrimci kitle eylemlerini sömürmek için büyük bir gayret içindedir.

Bütün bu söylediklerimiz devrimci komünistlerin kitlelerin devrimci mücadelesine öncülük yapmasının ne denli yaşamsal olduğunu tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor. Emekçi kitlelerin başarıya ulaşması proletaryanın devrimci sınıf partisinin öncülük görevini çok yönlü ve bütünlüklü olarak yerine getirmesine bağlıdır.

C.DAĞLI

EKİM DEVRİMİ VE HALKLARIN ÖZGÜRLEŞMESİ

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi, ulusal sorunun çözümünde de bir başlangıç gerçekleştirdi. En demokratik burjuva cumhuriyetler bile ilhakçı, sömürücü politikaları sürdürürken, Bolşevikler hiç bir çıkar gözetmeden, kayıtsız şartsız olarak Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı'nı (UKKTH) tanıyıp gerçekleştiriyorlardı. Halklar hapishanesi bir Rusya'dan, halkların özgürce yaşadığı gönüllü birliği olan Sovyetler Birliği'ni nasıl yarattılar? Burjuva dünyanın hep gözden kaçırmaya, gizlemeye, yok saymaya çalıştığı halkların özgürlüğü nasıl gerçekleşti?

Bolşevikler devrimden çok önceleri, 1903'te programlarına UKKTH'yi tanıdıklarını yazdılar. Bunun sadece teorik bir söylem olmadığını da devrime kadar süren politikalarıyla gösterdiler. Birinci Paylaşım Savaşı'nda silahları kendi burjuvazisine çevirme politikaları, baştan beri hep ilhaklara karşı çıkılması, başta Yahudiler olmak üzere, ulusal ve dinsel topluluklara yönelik baskı ve katliamların karşısında durmaları gibi bir çok politikada gösterdiler. İzlenen politikalar, ezilen halkların emekçilerine güven veriyordu.

Bolşeviklerin UKKTH'yi uygulaması devrimle birlikte başlatılan ulusal sorunun çözümü politikalarıyla dost-düşman hiç kimsenin reddedemeyeceği açıklıkta ortaya çıktı. Ezilen halklar, bütün zincirlerinden kurtarılmaya başlandı. Devrimin başladığı 7 Kasım (25 Ekim)'dan daha bir hafta sonra Rusya'daki Ulusal Toplulukların Hakları Bildirgesi yayımlandı. Bildirgenin dayandığı ilkeler dört madde olarak belirtiliyordu:

1- Rusya'daki ulusal-toplulukların eşitliği ve egemenliği,

2- Rusya'daki ulusal-toplulukların ayrılma ve bağımsız devlet kurma hakkı dahil, kendi kaderini serbestçe tayin hakkı,

3-Ulusal ve ulusal-dinsel her tür ayrıcalık ve sınırlamanın kaldırılması,

4-Rusya'nın sınırları içinde yaşayan ulusal azınlıkların ve etnografik grupların özgür gelişmesi".

Bu ilkelerin gerektirdiği adımlar da zaman geçirilmeden atılıyordu. Eskiden Rusya İmparatorluğu altında olan Polonya ve Finlandiya'nın bağımsızlıkları devrimden sonraki ilk aylarda tanındı. Buralarda kurulan devletler burjuva devletler olduğu halde bağımsızlıkları tanındı. Çarlık döneminde emperyalist amaçlarla, diğer emperyalistlerle imzalanmış olan anlaşmalar Bolşeviklerce iptal edilerek diğer halklar üzerinde baskılara son verildi. Ukrayna'nın bağımsızlığı da daha ilk başlarda tanınıyordu.

Devrim sonrası yıllarda iç savaş başladı. Emperyalistler ve gerici devletlerin de katıldığı savaşlarda Sovyetler yıllarca çarpışmak zorunda kaldılar. Bu yıllarda, nüfusları 2 milyondan az olan Letonya ve Estonya'nın bağımsızlıkları tanınıyordu. Aynı dönem Litvanya'nın bağımsızlığı da tanındı.

Bolşeviklerin ulusal sorunda ilkel davranmaları, kesin zaferi kazanmalarında büyük rol oynadı. 1919 yılında Churchill, 14 ülke güçlerinin Sovyet Rusya'ya saldıracağını, Eylül'de Petrograd'ın, Aralık'ta Moskova'nın alınacağını açıklıyordu. Ancak bunu başaramadılar. Lenin bu dönem için, "bir ara bunların kesin zaferi kazanmalarına yalnızca birkaç hafta kalmıştı" diyor. Emperyalistlerin desteğini almalarına, buna ihtiyaçları olmasına rağmen, küçük devletler saldırıya katılmadılar. Bu döneme ilişkin Lenin şunları söylüyordu: "Eğer bütün bu küçük devletler bize karşı savaşa atılsalardı -ki kendilerine yüz milyonlarca dolar verilmiş, en iyi silahlar sağlanmıştı, savaş deneyiminden geçmiş İngiliz danışmanları vardı -hiç kuşkusuz, biz, yenik düşerdik. Bunu herkes çok iyi biliyor. Ama bu

küçük ülkeler bize karşı savaşa girişmediler; çünkü Bolşeviklerin daha dürüst olduğunu anlamışlardı. Bolşevikler her ulusun bağımsızlıklarını tanıdıklarını, Çarlık Rusyası'nın öteki ulusların ezilmesi esasına dayandırıldığını, Bolşeviklerin bu siyaseti hiçbir zaman desteklememiş olduklarını, desteklemediklerini ve desteklemeyeceklerini, başka ulusları ezmek için hiçbir zaman savaşa girmeyeceklerini söyledikleri zaman, dediklerine inanılıyor. Bunun böyle olduğunu, Polonya'nın, Letonya'nın, Ukrayna'nın vb. burjuvazisinden işittik." Bazı ülkelerin burjuvazisi bile, ulusal sorundaki doğru politikaları, UKKTH'yi ilkel olarak uygulamaları nedeniyle Bolşeviklere güven duyuyor. Emperyalistler ve beyaz orduların Sovyetler karşısında yenilgiye uğraması, Bolşeviklerin sömürüyü kaldırması yanında ulusal sorunu da çözmüş olması nedeniyeldir.

Ekim Devrimi şovenizmi de yıkmaya, yoketmeye başladı. Devrim sonrasında birçok ulusal-topluluk bağımsızlık hakkını kazandı. Üstelik bunların bazıları ulusal egemenliğini sürdürecektir yeterlilikte örgütlülüğe ve gelişmişliğe sahip olmadığı halde ulusal bağımsızlık haklarını kullandılar, hiçbir engellemeyle karşılaşmadılar. Ulusal sorunun çözümü, sorunun tamamen ortadan kalkmasını sağlamak doğrultusunda gerçekleştirildi. Bu çözümler Ekim Devrimi'nin dünya halklarına sunduğu ileri çözümler oldu. 1920'de Kalmuklar'ın haklarını güvenceye alan bildiri yayınlandı. 20 bin nüfusu olan, Moğolca konuşan Budist bir topluluk olan Kalmuklar'ın dil, inanç haklarının üzerindeki baskıların sona erdirilmesi ve daha sonraları Kalmuk Özerk Bölgesinin kurulması ulusal sorunun çözümünde izlenen yolu gösteren bir örnektir. Devrim öncesi Rusya merkezlerinde adı hiç duyulmamış olan bir çok ulusal-topluluk, bütün haklarına kavuşmaya başlıyordu. Ekim Devrimi'yle başlayan ve Sovyetler Birliği'nin 1922 sonlarında kurulmasından sonra en ileri düzeye taşınan ulusal hakların ve ulusal eşitliğin tanınması, büyük bir zenginlik oluşturmaya başlıyordu. Çok sayıda bağımsız Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti ve özerk bölgeler oluştu. Sovyetler Birliği'ni gönüllü olarak oluşturan Sovyet Cumhuriyetleri daima ayrılma hakkına sahip oldular.

Ulusal sorunun çözümü, halkların gerçek eşitliğini sağlamak anlayışıyla sürdü. Bu doğrultuda ekonomik olarak geri bırakılmış bölgelerin geliştirilmesi için yatırımlar yapıldı. Büyük Rus şovenizmiyle her kurumda mücadele edildi. 1922'de Lenin, "Ağır basan ulusal şovenizme karşı bir ölüm-kalım savaşı ilan ediyorum" diyordu.

Ekim Devrimi'nin yarattığı özgürlükler ortamından Sovyetler Birliği sınırları içinde yaşayan Kürtler de yararlandılar. 1930'lu yıllardan sonra, yakın zamana kadar geçen sürede Kürt dili ve edebiyatının en iyi, en ileri eserleri Sovyet yurttaş Kürtler tarafından üretilen eserlerden oluşuyordu. Dünyada on milyonlarca nüfusu olan bir halkın en iyi eserlerini, sayısı yüz binleri ancak nüfusa sahip oldukları Sovyetler Birliği'nde vermiş olmaları, Ekim Devrimi'yle yaratılan özgürlüklerin sonucudur.

Ekim Devrimi'nin yarattığı örnekler, yol göstermeye devam ediyor. Günümüzde ulusal soruna yaklaşımda Ekim Devrimi'nden alınacak derslere ihtiyaç olduğu açıkça görülüyor. Küçük-burjuva anlayışların ulusal sorundaki yaklaşımlarını özellikle Ekim Devrimi'yle yaratılan deneyimlerin ışığında tekrar mahkum ediyoruz. □

11 EYLÜL: KÜRESEL İÇ SAVAŞIN İLANI

11 Eylül'den yıllar sonra, bu saldırıların arkasında bizzat Amerika'nın olduğunu söyleyenler çoğaldı. Bunun son örneği de Counterpunch'taki yazısıyla Paul Krassner oldu. 13 Eylül tarihli bu yazıda "New York ve Washington'a yapılan 11 Eylül saldırılarının ardında Bush yönetiminin olduğundan kuşku yok" diyordu. Yine Amerikalı gazeteci ve "Demokrasi Şimdi Hareketi" aktivistlerinden Amy Goodman "saldırıların saldıranların kararı olmadığını" söylüyordu. Paul Krassner'in aynı yazısında belirttiğine göre talk-show'cu Michael Reagan'ın "11 Eylül hainlerinin suikastının" araştırılması talebi var ve aynı şekilde Obama'nın yardımcısı Yan Jones da bu iddiaların araştırılmasını isteyenler arasında.

Amerikan emperyalizminin hegemonyasını sürdürebilmek amacıyla Afganistan'a ve Irak'a saldırıp işgal etmesinden yıllar sonra bunları söylemek birşey ifade etmiyor olsa da, Amerikan emperyalizminin 3. dünya savaşını başlatmak için yarattığı bu bahanenin de, daha önceki emperyalist savaşlara girme bahaneleri gibi kendi uydurmaları olduğunun geniş kesimlerce anlaşılması açısından bir anlamı var.

Büyük bir çılgınlıkla borçlanarak, köpük üzerine köpük eklenerek körüklenen tüketim toplumundan başka birşey olmayan, yığınların hiç olmazsa bir kesimi, içine düşürüldükleri otomobil, televizyon, kilise kapanının boğucu, ahmaklaştırıcı havasından sıyrılıp, gerçeği görmeye başlıyor. Amerikan sisteminin kendi halkını tam anlamıyla ahmaklaştırmaya çalıştığı bu üç ayaklı kampanyadan, bu saldırıdan kendini kurtarabilmeyi başaran bu kesim açısından "Amerikan mucizesi" denen bu yaşam tarzı artık sorgulanıyor, reddediliyor. Yukarıda adı geçenler de işte bu kesimlerin sözcülüğünü yapıyorlar.

Amerikan emperyalizminin üç binden fazla Amerikalıyı katlederek böyle bir savaşı başlatmasının gerçek nedenleri anlaşılmasa, bu katliam da anlaşılmasa.

1975'te Symbionese Liberation Army (Simbiyonez Kurtuluş Ordusu) tarafından medya baronu Dandolph Hearst'ün kızı kaçırılmıştı. SLA, o zaman fidye yerine Los Angeles'ta yoksulların yaşadığı bölgelere gıda yardımı yapılmasını istemişti. O zaman bu "yardım" paketlerini taşıyan

kamyonlar, daha dağıtım merkezlerine ulaşmadan, aç ve yoksul kesimler tarafından yolları kesilip durdurularak, taşıdığı gıdalar paylaşılıyordu. 2000'li yıllara gelirken, 25 yıl öncesini kat kat aşan aç, yoksul ve evsiz insan var Amerika'da. 2000 yılı resmi rakamlarına göre 6 milyon 800 bin aile yoksul ve ABD nüfusunun onda biri, yani 35 milyon insan aç.

Açlığın nasıl bir isyanı beslediğini, daha 68 hareketinden hemen sonra görüp değerlendiren Amerikan ordusunun profesyonel katillerinden Robert Rigg, ordu dergisinde (Army Magazine) yazdığı bir yazıyla buna dikkat çekiyordu. Ki bu profesyonel katil, rüşdünü 1940'larda Irak Kralı'nın ordusuyla Kürtler üzerinde uyguladığı katliamı planlayarak ispatlamış, hemen sonrasında da Çan Kay Şek'in yanında katıldığı Çin iç savaşında komünist avına çıkan askeri danışman olmuştu. İşte bu katil diyordu ki, "Amerikan politik ve askeri planları şimdi her zamankinden daha fazla yeni iç şiddeti karşılama üzerine inşa edilmelidir."

"Bu planlama, askerlerin kent ayaklanması için eğitilmesini içermelidir. (...) Bunu görevdeki kara birliklerinin (kara kuvvetlerinin) öteki durumlar için olduğu kadar betondan cangıl (orman) için de eğitimini gerektirdiğinden önemli sonuçları vardır. Ayrıca ordu birlikleri her Amerikan kentinin çimento-asfalt cangılını öğrenmeye yönelik biçimde yetiştirilmeli ve eğitilmelidir."

"(...) entelijans, sosyal, ekonomik ve politik sorunların çözümü için tek yol budur." (aktaran Haluk Gerger -Kan Tadi)

Amerikan halkı, 20. yüzyılın sonunda Seattle'daki büyük ayaklanmayla olsun, daha sonra pek çok Amerikan kentinde tekrar tekrar gerçekleştirdiği Afganistan ve Irak'ın işgaline karşı eylemleriyle olsun, bu emperyalist askerin, bu profesyonel katilin korkusunun hiç de boşuna olmadığını gösterdi.

Emperyalizm, 20. yüzyıl boyunca bütün dünyayı soydu, yağmaladı ve birkaç tekelin kasasına aktardı. Dünya Bankası ve IMF'nin dayattığı "yapısal uyum programları" sonucunda dış borç tuzağına düşen bağımlı ülkelerin zaten çok sınırlı olan gelirlerinin büyük bölümü, bu borçları ödeme adına emperyalist merkezlere aktarıldı. Dünya Bankası eski başkanı J.

Stiglitz "İspanyol fetihçilerin Latin Amerika'yı yağmalamasından beri dünya, bugün gördüğümüz yönde bir servet aktarımı yaşamadı" (age) derken bu soygunu itiraf ediyordu.

Emperyalizm özellikle yeni evrede üretim, meta dolaşımı ve bilhassa mali sermayenin bütün dünyada at koşturmasının önündeki bütün engelleri yıktı, ulusal çitleri yerle bir etti. Bütün engellerin ortadan kaldırıldığı bu koşullarda küresel mali piyasalar daha fazla kar peşinde koşan atıl sermayeyi hızla kendisine çekti. Uluslararası tefeciler, spekülâtorler, kupon kırarak yaşayanlar, bu piyasaların efendisi oldular. 1990'ların ortalarında, IMF üyesi bütün ülkelerin altın ve döviz rezervlerinin toplamından daha fazla miktarda bir paranın (1 trilyon dolardan daha fazla) bu piyasalarda koştuğu biliniyor. (Ki bugün bu rakam 4 trilyon doları aşmış bulunuyor.) yine 1995'te Wall Street Journal "gelişmiş ülkelerde (siz emperyalist ülkelerde diye okuyun -bn) meta üretiminden ziyade gayri-maddi kalemlerin zenginlik kaynağına dönüştüğünü" yazıyordu. 2002'de ise Almanya cumhurbaşkanı 1. Rau "spekülatif amaçlarla yer değiştiren para miktarının 2 trilyon Euro'yu geçtiğini" söylüyor ve "her gün dünyada dolaşan paranın %90'ının mal ve hizmet dolaşımıyla ilgisi olmayan" spekülatif para olduğundan yakınıyordu.

2000-2001 yılına ait aşağıdaki veriler, bu soygunun boyutuyla ilgili durumu daha anlaşılır kılıyor.

* 1999'da dünyanın en zengin 200 kişisi 1 trilyon dolar kazandı. Yine aynı yıl 43 ülkenin toplam nüfusunu oluşturan 580 milyon kişinin toplam geliri 146 milyar dolardı. Yani 200 kişi, 580 milyon kişinin gelirinin 7 katını kar olarak kasasına atmıştı.

* 2000 yılı için gayri-safı milli hasıla (GSMH), kişi başına Etiyopya'da 100 dolar, Bangladeş'de 360 dolar, Angola'da 660 dolar, Honduras'ta 920 dolar oldu. Aynı yıl ABD'de ise insan değil, her bir inek için 1057 dolar sübvansiyon yapıldı.

* 1995 verileriyle Toyota'nın yıllık cirosu Polonya ve Portekiz'in GSMH'sinden daha büyük oldu. Aynı yıl IBM'in cirosu Venezuela'nın, Unilever'ininki de Yeni Zelanda'nın GSMH'sini aşıyordu. O yıl, sadece General Motors'un satışları, en

gelişkin 21 ülke hariç, dünyanın geriye kalan bütün ülkelerinin GSMH toplamından daha büyüktü.

* 1998'de dünyanın en zengin üç kişinin serveti, 600 milyona yakın insanın yaşadığı 48 ülkenin GSMH'sine eşitti. Ki bu servet 3 şirkete değil, sadece 3 şahsa aittir.

* Forbes Dergisi'nin 2003 yılı için belirlediği ABD'nin en zengin ilk 10 kişisine ait toplam servet 273,5 milyar dolardı. Ki bu servet, toplam 70 milyonluk nüfusuyla Türkiye'nin bütün bir yıl boyunca ürettiği toplam üretimin değerinden daha büyüktür.

* Dünyanın en zengin 10 kişisine ait servet, her ne kadar inanılmaz gibi görünse de, bütün bağımlı ülkelerde yaşayanların yıllık gelirlerinin toplamını aşmaktadır.

* Son birşey daha; dünya nüfusunun %5'ini oluşturan ABD, Ortadoğu'da üretilen petrolün %25'i dahil, dünyada üretilen toplam petrolün %40'ını tüketmektedir.

Dünyanın en zengin birkaç kişisinde ve en tepedeki birkaç tekelin elinde böylesine büyük miktarda sermayenin biriktiği ve bizzat kendi kendisinin engeli haline geldiği bu koşullarda, emperyalist-kapitalist sistem hızla sıçramalı çöküşe sürüklenirken, aynı zamanda bu sistemin efendisi olan ABD de hegemonyasını yitirmeye başladı.

İşçi sınıfı ve ezilen emekçi kitlelerin kutbundaysa bu aynı koşullar büyük bir sefaletle birlikte büyük bir öfkeyi, büyük bir isyanı biriktiriyor. Çünkü insanlık, bugüne kadar hiç olmadık ölçüde, yeni ve ileri bir topluma geçişin bütün maddi önkoşullarına sahip olduğu halde, sermaye ve sermayeye dayalı üretim sisteminin temeli olan özel mülkiyet nedeniyle üretici güçler daha ileri gidemiyor. İnsanlığın çok büyük bir bölümü kendi emeğinin sonuçlarından mahrum bırakılıyor.

Buraya kadar 2000'lerin başında dünya ölçeğinde emperyalist-kapitalist sistemin çok kısa bir görünümünü çizdik. Dünya ölçeğindeki çelişki ve çatışmaların geldiği bu sıçramalı çöküş sürecinde ABD emperyalizmi, hem kapitalizmin ömrünü uzatmak hem de kendi hegemonyasını korumak amacıyla küresel ölçekte proletarya ve emekçilere karşı bir saldırı başlattı.

11 Eylül 2001'de binalara saplanan uçaklar, işte bu küresel iç savaşın; ABD yönetimi ve Amerikan tekelleri tarafından planlanan ve gerçekleştirilen bu eylem, bugün yaşadığımız 3. Dünya savaşının ilan edilmesiydi.

Leninist Parti bunu daha uçaklar binalara çakılır çakılmaz belirlemiş, 12 Eylül 2001'de de söylemişti. □

YIKIMA KARŞI HALK AYAKTA!

Sancaktepe Belediyesi tarafından seçim sürecinde göz yumulan evlerin, belediye, İSKİ ve polis işbirliğiyle yıkımına başlandı. 13 Ekim 2009 günü sözde dere yatağına kurulan evlerin yıkılacağına dair tebligatlar gönderilerek boşaltılmasını isteyen belediyeye ve yıkım ekiplerine, Osmangazi işçi ve emekçi halkı anladığı dilden cevap verdi.

Sabahın erken saatlerinde ablukaya alınan mahalle büyük bir direnişe geçti. Birçok yerde polisle çatıştı. Her olayda gaz bombası kullanan polis, yine yıkım sırasında gazlı saldırıda bulundu. Gaz bombasına karşı mahalle halkı taş ve sloganlarla polise cevap verdi. Saatlerce süren çatışma sonrası mahallede yaklaşık 30 ev yıkıldı.

BASIN AÇIKLAMASI VE ARDINDAN BARİKATLAR

Bir gün sonra yine Samandıra Akpınar Mahallesi halkına gelen yıkım tebligatı üzerine, mahalle halkı ve devrimciler birlikte mahallede barikatlar kurup bekleyişe geçtiler. Tüm gece beklenenlerin gelmemesi üzerine mahalle halkı tarafından tüm Akpınar halkına çağrı yapılarak Sarıgazi'de bulunan Sancaktepe Belediyesi önünde bir basın açıklaması yapılacağı, megafonla duyuruldu. Saat 12.00'ye doğru belediye önünde top-

lanan halk, polis barikatıyla karşılandı. Sarıgazi ve Osmangazi Mahallesi halkının da desteklediği eylem, yaklaşık 5 saat sürdü. Beklenen belediyeye başkanının gelmemesiyle halk, caddeyi trafiğe kapatarak Sancaktepe Ak Parti ilçe binasına doğru yürüyüşe geçti. Ak Parti ilçe binası taşlanarak camları kırıldı. Eylem alevlenerek devam etti. Sarıgazi Demokrasi Caddesi'ne taşan eylem, Sancaktepe kaymakamlığının camlarının dökülmesiyle devam etti. Bunun üzerine sivil ve resmi polisler tarafından onlarca kez kitle üzerine ve havaya ateş edildi. Halkın tepkisi bunun üzerine daha da büyüdü. Devrimci gençliğin desteğiyle, Demokrasi Caddesi üzerine barikatlar kurularak yaklaşık yarım saate yakın polisle çatışma yaşandı.

HALKIN ÖFKESİ DİNMEDİ

Aynı gün Osmangazi Mahallesi'nde ev yıkımlarına karşı gece nöbet tutan halkın yaktığı ateşe, polis müdahale etti. Bunun üzerine çıkan çatışma yaklaşık 4 saat sürdü. Gece nin geç saatlerine kadar süren çatışmalarda, polis birçok yerde geri çekilmek zorunda bırakıldı. Çatışmada atılan gaz bombaları, tüm mahalle halkı tarafından tepkiyle karşılandı.

*Sarıgazi'den
Mücadele Birliği Okurları*

İMF DB ZİRVESİNDE CEHALET VE ENDİŞE

İMF-Dünya Bankası'nın yıllık İstanbul toplantıları sona erdi. Toplantı kararlarının çok köklü sonuçlar getireceğini, böylece tarihe -tıpkı Bretton Woods gibi- "İstanbul Kararları" olarak geçeceğini sanan dar kafalılar fena halde çuvalladılar. Hele ki "İstanbul'un marka değeri yükselecek" gibi kimbilir hangi "kişisel gelişim ve pazarlama" seminerinden bir kalıp lafla histerek sayıklamalarından bir türlü vazgeçemeyen; böylece onulmaz aşağılık kompleksiyle sakatlanmış ruhlarını her fırsatta ortaya döken, dönün Mahmutpaşa faturacıları bugünün eskortlu yanar döner konvoylu yöneticileri için ciddi bir düş kırıklığı...

Öte yandan, İstanbul toplantılarının tek sonucu şu esnaf kafalı bezirganların düş kırıklığı olsaydı, okurların kafasını bu sakat ruhların sorunlarıyla meşgul etmeyi zül sayardık. İMF-DB toplantıları bundan çok daha önemli olguları açığa çıkardı. Özetlersek: 1- Sermaye dünyası henüz daha yaşanan krizin nedenini bilmiyor. 2- Krize karşı nasıl önlemler alacağını hiç bilmiyorlar. 3- Korkuyorlar, hem de ölesiye...

DENETLENMESİ İMKANSIZ BİR SİSTEM

Oldukça kısır geçen Pittsburg'daki G20 zirvesinden sonra, İstanbul Toplantılarının üst düzey teknokratların karşılıklı "power point" sunumu yarışına dönüşeceği ve ortaya hiçbir önemli kararın çıkmayacağı belliydi. İMF DB teknokratlarının ağa babaları Pittsburg'da yeterince havanda su dövme alıştırmaları yapmıştı.

Yine de emperyalist-kapitalist dünya sisteminin içinde bulunduğu durumun vahametini göstermesi açısından, teknokratlar meselenin detaylarında pek çok işaret, kanıt vs. sundular. Üstelik bunu, Hürriyet yazarı Erdal Sağlam'ın sözleriyle, "küresel iyileşme illüzyonunu sürdürmek, psikolojik iyileşme havasını yayararak krizin faturasını azaltmayı hedeflerken" yaptılar. Yani teknokratların durumunun vahametini dikkat çeken sözleri, gerçekte olup bitenlerin küçük bir yansımasından ibaret olabirdi. Buna rağmen, sermaye dünyası için yeterince korkutucuydu.

En korkutucu olanı ise sermayenin nasıl bir krizle uğraştığını bilmemesiydi. Dünya buhranı patlak verdiğinden beri yapılan tüm

müdahalelerin gerçekte ne yapılması gerektiğini bilmemekten kaynaklandığını, George Soros'un sözleri itiraf etmekteydi. Karşıdevrimlerin hamisi, paranın karanlık sihirbazı "finansal sistemin nasıl işlediği konusunda yanlış fikirler var; finansal piyasalar doğası gereği istikrarsızdır." sözleriyle, aslında işlemekte olan sistemi denetim altına almanın imkânsızlığına işaret etmekteydi. Kriz boyunca hükümetler bankalara olağanüstü garantiler verdi diyen Soros, bu durumun hızla büyüyen, bir noktada patlayan ve aynı hızla sönen finansal balonların oluşumunu engellediğini düşünüyor.

Gerçekten, eğer bankaların tüm riskli kağıtları hükümet garantisi altındaysa, spekülasyon oyunları nasıl ve neyle oynanacak, piyasaların sürekli dalgalanmasıyla yaratılan likidite hareketi ne olacaktır? Dünyanın belli başlı merkez bankaları ve hükümetleri, trilyonlarca dolar harcama yaparak bankaların zararındaki kağıtlarını satın aldılar. İyi ama o kağıtların vadesi dolduğunda hükümetler bu beş para etmez kağıtları kime satacaklardı? Belli ki sorun halledilmemiş, kamu kaynaklarını da içine alacak şekilde genelleştirilmişti.

Uluslararası ölçekte hüküm süren finansal sistem, öylesine bir iç mekanizmaya sahiptir ki vadesi dolan her değerli kağıt, vadesi henüz işlemekte olan bir başka kağıda değerini aktararak bu değeri korur. Diyelim ki elinizde iki yıl vadeli bir milyar dolarlık nominal değere sahip ABD tahvili var siz o tahvili belki sekiz yüz bin dolara aldınız ve kârınızı ancak tahvili bir milyara sattığınızda gerçekleştireceksiniz. Vade dolduğunda ya gider devlet kasasından bir milyar dolar çekersiniz ya da piyasa değeri bir milyar olan başka kağıtlarla tahvilinizi değiştirirsiniz. Oysa 2008'den bu yana hükümetlerin para yatırdığı trilyonlarca dolarlık banka kağıtları, vadesi dolduğunda hiç kimsenin nominal değerini ödemeye yanaşmayacağı türden çürük kağıtlardı. Bu yüzden, vadeler dolduğunda, trilyonlarca dolarlık menkul değer finansal sistemden uçup gidecek. Ve elbette bu menkul değerlere bağlanmış milyonlarca sigorta primi, sağlık poliçesi vs. aynı şekilde buharlaşacak.

Soros "örtülü bir garanti sistemi var; bununla nasıl başa çıkacaksınız?" diye soruyor.

Hükümetlerin "çözüm" diye sarıldıkları müdahalelerin, gerçekte sorunu daha da içinden çıkılmaz hale getirdiğine işaret ediyor.

Hükümetler son bir yılda sistemi uçurum kenarından çekip almak için neredeyse tüm finansal oyunculara garantiler sundu. İyi ama spekülasyona dayalı küresel finans sistemi, sıfır toplam bir oyundur, bir tarafın kazancı bir diğer tarafın kaybından doğar. Eğer hükümetler her aktöre risk garantisi veriyorsa, finansal kazancın asıl kaynağı olan "kaybedenler" nereden bulunacaktır? Bu durumda bankaların "kazanç" hanesinde yazan rakamlar, hükümetlerin ödeme vaatlerinden öteye geçmeyecekti. Bu maskeli baloyu sistem ne kadar sürdürülebilirli? Varolan sistem hükümet-devlet garantilerini dışılayan bir sistemdi. Bu yüzden her hükümet müdahalesi gerçekte kapitalizmi ayakta tutan finans sisteminin temelini vurulan kazma darbesidir.

Kapitalist sistemi, gelip dayandığı uçurum kenarından aldığı sanan hükümetler bir daha aynı tehlike ortaya çıkmasın diye mekanizmayı parçalayan girişimlerde bulundular. Sistem öylesine çıkışsız bir noktada ki, ya uçuruma doğru son sürat gideceksin ya da arabanın hızını düşürmek adına vites kutusunu dağıtacaksn. Kapitalist sistem içinde üçüncü bir seçenek yok. Nobel ödüllü ekonomist J. Stiglitz "sistemde neyin onarılması gerektiği belli değil" derken, hem sistemin bu çıkışsızlığını hem de krize karşı sermaye dünyasının cehaletini açığa vuruyordu.

KUTUPLARA SAVRULAN BİR DÜNYA

Cehalet korkuyu besliyor; IMF-DB teknokratları her ne kadar iyimserlik illüzyonunu sürdürmeye çabaladıysa da yaptıkları konuşmalar pek fazla umut barındırmayan karamsarlıkla doluydu. Finans baronlarının teknokrat kâhyaları krize şimdide dek 59 milyon işsiz yaratıldığını, 90 milyon kişinin de aşırı yoksulluğa düştüğünü belirttiler.

İMF'nin her fırsatta sosyalist olduğunu söyleyen başkanı Strauss-Khan, bu gidişin sonucunu açıkça ifade etmekten kaçınmadı. İktidarlar değişecek, toplumsal çalkantılar ve savaşlar kapıda. Kürsiye çıkan her uzman, nedenini bilmedikleri krizin sonuçlarını gösterebilmek için adeta bir öncekiyle yarışa tutuşmuştu. Bir başka çarpıcı açıklama

DB baş ekonomisti Indermitt Gill'den geldi. Avrupa ve yakın Asya'yı kasteden Gill "her sene orta sınıfta bir büyüme vardı. Bu durum tersine dönüyor" ifadelerini kullanıyordu. Sözü ettiği bölge, Avrupa gibi bir refah kıtası ve Türkiye, Rusya, Ukrayna gibi ülkelerden oluşuyordu. Bütün dünyanın dengelerinin altüst edecek bir alandan söz ediyordu Gill.

Son 20 yıldır tam gaz uygulanan küresel finansal sistem, emperyalist kapitalizmi sırtında taşımakla kalmadı, bol sayıda orta sınıf, yani emeği dışında finansal sistemin kırıntılarından yararlanabilen oldukça kalabalık bir sınıf türetti. Bu 20 yılda faizler alabildiğine düştü, ev-otomobil kredileri adeta çuval çuval dağıtıldı. Alışveriş merkezleri alabildiğine çoğaldı ve kredi kartlı yaşam hiç olmadığı kadar yaygınlaştı. Modern sanayinin yarattığı muazzam artı değer yığını toplumu neredeyse boğazına kadar teslim almış, en tepedeki bir avuç finans oligarkının eteklerine yapışmış milyonlarca rantiyeye yaratmıştı. Ve işte 20 yıl süren çılgın partinin sonuna gelindi. En tepedekiler bu filizkuran fırtınasında sadece servetlerinin bir bölümünü kaybettiler. Ancak onların eteklerine yapışmış olan milyonlarca "orta sınıf" rantiyeye, tüm yaşam tarzlarını yitirdiler. Şimdi pek çoğunun çocuğu özel okullara değil diğer yaşlıları gibi devlet okullarına devam etmek zorunda. Artık dünya turuna değil kamping tatiline çıkılıyor vs. vs.

Politik arenada bu değişimin yansıması orta sınıf politikalarının ve bu sınıfa özgü kibirli uzlaşmacılığın (ötekine saygı, yoksullara şefaaf ve bir sürü başka küçük burjuva yutturmacaların) erimesi oldu. Avrupa'nın en "refah" yani en kalabalık rantiyeye toplumlarının yaşadığı ülkelerde bile politik kutuplaşmaların belirgin keskin biçim almasına tanık olduk. Toplumun hızla yoksullaşan bölümünde sola doğru kayan kesimler, kapitalist sisteme ve temsili parlamento oyunlarına duydukları öfke ve güvensizliği son seçimlerde sandıklara gitmeyerek gösterdi. Ve böylece Avrupa'da son yılların en cılız katılımlı seçimleri yaşandı. Sağa kayan kesimler ise aşırı milliyetçi ve neo-faşist partilerin oy oranlarını kabarttılar. Bu kaymalar seçim sonuçlarını kendi dar kafalı ve budalaca süzgeçlerinden geçiren reformistler için bir kez daha "solun ölümü"nü ilan etmeye vesile oldu.

İşlerin nereye doğru gittiğini, yine karanlık para sihribazı Soros dile getirdi: "alternatif bir sistem baş göstermeye başladı: devlet kapitalizmi. Bu Çin sistemine benziyor." Elbette Soros düşüncelerini bütün açıklığıyla ortaya koymuyor, kafa karıştırıyor. Yine de kendi sınıfı, burjuva sınıfının ağzındaki baklayı pekala biliyor.

IMF-DB İstanbul Toplantıları sermayenin düşünsel felç durumunu, cehaletini, sistemin açılması olanaksız tıkanışını ve sosyalizmden-devrimden duyulan korkuyu açığa çıkardığı için tarihi bir önem taşıyacaktır. □

İKTİDAR DIŞINDA HER ŞEY HIÇBİR ŞEYDİR

Sağlık emekçileri, GSS'nin birinci yıldönümünde "Sağlıkta Dönüşüm Programı"na karşı sesini yükseltmek için Kadıköy'deydi.

SES, Türk Tabipleri Birliği, İstanbul Tabip Odası, Diş Hekimleri, Veteriner Hekimleri ve Eczacılar Odaları ve Dev Sağlık-İş Sendikası öncülüğünde gerçekleştirilen miting, sağlık meslek örgütleri, sendikalar, DEK (Devrimci Emekçi Komiteleri), devrimci, kurum ve dergi çevrelerinin katılımıyla, Tepe Natilius ve Haydarpaşa Numune Hastanesi önünde toplanmasıyla başladı.

"İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir -DEK" imzalı pankartımızla kortejde yerimizi aldık. Kitlenin kortejler halinde Kadıköy Meydanı'na doğru yürüyüşe geçmesiyle başlayan mitingde sık sık "Sosyalizm İnsan Demektir", "İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir", "Yaşasın Halkların Mücadele Birliği", "Devrimci Tutsaklar Onurumuzdur", "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emeğin Olacak", "Dünya Emeğin Olacak" sloganlarını haykırdık. Yürüyüş boyunca sloganlar durmadı. "Sağlık hakkı ve sağlık emekçilerinin

hakları" için slogan atan binlerce kişi, devletlin Sağlıkta Dönüşüm Programını protesto etti. "Emeğimizden Sağlığımızdan, Mesleğimizden Vazgeçmeyeceğiz", "Sağlıkta Masal Bitti", "Aile Hekimi 2 Lira, Devlet Hastanesi 8 Lira, Özel Hastane 15 Lira. Şimdilik", "Sağlıkta Maske Düştü", "Sağlıkta Dönüşüm Yıkım Demektir", "Parasız Eğitim, Parasız Sağlık" sloganları atıldı. "Komiteler Konseyler" adlı DEK imzalı broşürümüzü yaygın bir şekilde dağıttık.

Miting Tertip Komitesi adına açıklamayı yapan İTO Genel Sekreteri Hüseyin Demirdizen, AKP'nin sağlık politikalarını eleştirdi. ve bir yıldır yürürlükte olan Genel Sağlık Sigortası'nın ve bu yasayla sağlığın daha pahalı ve paralı hale getirildiğini söyledi.

Katkı paylarına da konuşmasında yer veren Hüseyin Demirdizen, "sağlıkta dönüşüm baş döndürüyor" dedi. Sağlık politikaları nedeniyle hastanelerde taşeronlaşma, bebek ölümleri, hastane çalışanlarına yönelik şiddet gibi sorunların arttığına dikkat çekti. Sağlığın yolunun barış ve demokrasiden geçtiğini söyleyen Demirdizen, kardeşliğin hakim kılınmadığı bir ülkede sağlık hakkından söz edilemeyeceğini belirtti. Diğer yandan konuşma yapan Dev Sağlık İş Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, SES Genel Başkanı Bedriye Yorgun, Eczacılar Odası Başkanı Erdoğan Çolak da sağlıkta dönüşüm programının getirisi halk için hem de bu alanda çalışanlar için yıkım olduğunu belirterek, yasanın geri çekilmesini istedi. Miting Bandista'nın şarkılarıyla sona erdi. □

KENT AŞ İŞÇİLERİ ÖLÜM YÜRÜYÜŞÜ GÜNCESİ

10 Ekim 2009, Cumartesi:

Sabah saat 08.30'da uyanan işçiler kahvaltılarını yaptıktan sonra saat:10.00'da yürüyüşlerine başladılar. Yürüyüş esnasında birçok DKÖ, Eğitim-Sen Polatlı 2 No'lu Şubesi, Disk Genel Sekreteri Tayfun Görgün, Birleşik Metal-İş Şube Başkanı ve Uluslararası Kamu Hizmet İşçileri Federasyonu Avrupa Bölge Sekreteri olan Jurgen Buxdaum işçilerle kahvaltı yaptılar. İşçiler sendika yöneticilerini çoşkularıyla, dirençli duruşlarıyla ve bu mücadeleyi zafere kadar bırakmayacaklarının ifadesiyle selamladılar.

İşçiler yürüyüşe başlamadan önce bol bol slogan attılar, halay çektiler. Halay çekerken işçilerin gözlerindeki parıltı ve yüzlerindeki gülümsemeyle zaferi müjdeliyorlardı. Çekilen halaylar birçok işçi arkadaşımızı duygulandırdı. Yaşamın içindeki karışıklığın üzerine duran bir işçi arkadaşımızın söylediği "evimizden ailemizden 1 aya yakın süredir ayrıyız, buna rağmen işçi sınıfının burjuvaziye karşı tarihsel mücadelesinde bugün biz varız, yarın başkaları olacaktır. Ve sürece bu mücadele ta ki işçi sınıfı iktidarı alana kadar. Bedel ödemedi zafer kazanılmaz. Bizim şimdi ödediğimiz bedel, insanlık tarihi karşısında bir damla olabilir yalnızca, onun için bütün acılarımızı içimize atarak mücadelemizi somuna kadar sürdüreceğiz, sonucu ne olursa olsun" sözleri işçilerde bir azim yarattı. Halaylar çekildikten sonra Enternasyonal dayanışma ağının örmeği için gelen (UK-HİF) PSİ Genel Sekreteri bir konuşma yaparak şunları söyledi: "Bugün sizlerle ayakta durduğum ve kalbimle buradayım, işçi sınıfının dayanışmasına inanıyorum. Türkiye'de son derece etkileyici bir halk var. Fakat işçilerin mücadelede birlik olmasına çok ihtiyaçları var" dedi ve en sonunda Ankara Ölüm Yürüyüşçüsü işçileri selamlayarak konuşmasını bitirdi. PSİ Genel Sekreteri işçilerin kararlı-

lıklarından etkilendiğini belirterek, onlarla birlikte yürüyüşe geçti.

İşçiler bugün çok coşkuluydular, yürüyen sloganlar marşlar dillerinden düşmüyordu. "Vur vur inlesin Ankara dinlesin", "işçiyiz haklıyız kazanacağız" sloganları tüm Polatlı ilçesinde yankılandı. Daha sonra Polatlı şehir merkezinden çıktuktan sonra sakin bir yerde yemeklerini yiyerek dinlendiler. Polatlı halkının onların yürüyüşüne yoğun ilgi göstermesi, onlarda zafere olan inancı daha fazla körüklekti. Yemek ve dinlenmeden sonra yürüyüşe geçen işçileri yolda karşılayan Eğitim Sen üyeleri, onlarla birlikte bir süre yürüyerek destekle bulundular. En son Tavacı dinlenme tesisine gelindiğinde Genel-İş Eğitim Sorumlusu Hüseyin Yaman, "Yaşasın Ulusların Dayanışması" sloganını attırdı. 25.gün sonunda 14 km yol yürüyen işçiler, dinlenerek kendilerini ertesi güne hazırlamaya koyuldular.

11 Ekim 2009, Pazar

Bugün de işçiler erken saatlerde uyanarak kahvaltılarını yaptıktan sonra disiplinli bir şekilde yürüyüşlerine başladılar. Sabah erkenden gelen Fotoğrafçılar Derneği, Mehmet ÖZER ve ders verdiği öğrencileri hem işçilere desteklerini verdiler, hem de bol bol resim çektiler. Bir ara kısa bir tartışma yaşanan işçiler, hemen kendilerini toparlayarak disiplinli olmayı korudular. Çünkü coşkuları hala devam etmekte ve moral motivasyonlarından bir şey kaybetmediler. Onları tek etkileyen etken ise halkın duyarlılığı idi. Burjuva medyanın bilinçli susku fesadı, az da olsa onlarda bir moral bozukluğu yarattı. Dinlenme tesisinden çıkmadan önce oyunlar oynandı, halaylar çekildi ve sloganlarla yürüyüş disiplini sağlayarak başladılar Ankara'nın yolunu tutmaya. Polatlı Belediyesi güzergâhına doğru ilerleyen işçiler, burayı sloganlarla in-

lettiler. Slogan sesleriyle uyanan Polatlı halkı ise uykulu gözleriyle işçileri selamladı. Polatlı merkezine girerken slogan sesleri Polatlı halkında bir çağrı gibiydi adeta. Onları ve tüm emekçileri burjuvazinin saldırılarına karşı durmaya çağırır mıçşasına slogan atıyorlardı. Postane önünde toplandılar. Burada Polatlı halkına direnişi ve yürüyüşü kısa bir şekilde özetleyen Genel sekreter Kani Beko, tüm halkı duyarlı olmaya davet etti. Basın açıklaması bittikten sonra "işçilerin hepsi vardı siperlerin başında" marşını söyleyerek yürümeye devam ettiler. Polatlı halkının ve işçilerinin, gençlerinin destek vermesi ve polisin yoğun güvenlik önlemi alması dikkat çekiciydi. Polatlı merkezden çıktuktan sonra dinlenme tesislerine gelen işçiler, burada Şair Mehmet Özer'in duygu yüklü şiirlerini dinleyerek uygulandılar. Daha sonra işçi sınıfı mücadelesinin sürekliliğine değinen Özer, işçi sınıfının zaferi kazanana kadar mücadele etmesi gerektiğini de işçilere anlattı. 26.gün sonunda 14 km yol yürüdükten sonra istirahate çekildiler.

12 Ekim 2009, Pazartesi

Sabah havanın soğuk olması ve işçilerin yürüyüşlerine geç saatlerde başlaması, onlarda bir hoşnutsuzluk yaratsa da, yürüyüşe başladıktan sonra hemen kendilerini toparladılar. Bugün son iki güne göre coşkuları biraz azdı. Kitleler ile buluşunca canlılıkları gözlerinden okunuyor, ama kitlesiz bir yürüyüş onların canlarını sıkıyordu. Bir ara fabrika önünden geçildiği zaman slogan sesleri yükselmeye başladı, fabrikadaki işçilere seslerini duyurmaya çalıştılar. Son günlere gelinmesi ve Ankara'da ne olacağı kuşkusuz, onların kafalarında yoğun soru işaretleri bırakıyordu. Kendi aralarında sürecin değerlendirmesini yaptılar, bunun üzerine sıkça sohbetler ettiler. Bu yürüyüş onlara ne getirdi ve yaşamların-

Ölüm Yürüyüşü

dan neler götürdü. Bir de Ankara'ya varmak üzereyken buraya kadar hiçbir gelişmenin olmaması, bir kuşku uyandırıyor onlar için. 13 km yol sonunda Ufuk Dinlenme Tesislerinde yemeklerini yedikten sonra dinlenmeye çekilen işçiler, Ankara girişinde kitlenin nasıl karşılayacağını sohbetlerini ederek kendilerine moral motivasyon verdiler. Ve son sözlerinde zafer dışında hiçbir şeyin onlar için bir şey ifade etmediğini, zaferi kazanarak döceklerini söylediler.

13 Ekim 2009, Salı

Kent AŞ işçilerinin ölüm yürüyüşü 28. günde aynı kararlılık ve disiplin ile devam ediyor. Ufuk Tesislerinde konaklayan işçiler 28. günü dinlenerek geçirdiler. Ankara'ya yaklaşmanın heyecanını ve coşkusunu gittikçe hisseden işçiler, 28. günü buldukları tesislerde kendi durumları üzerinde sohbet ederek geçirdiler. Öğle yemeğinde KESK Genel Başkanı Sami Evren ve Eğitim-Sen Genel Başkanı ziyarete geldiler. Ufak bir konuşma yaptıktan sonra işçilerle yemek yiyen Sami Evren, toplu fotoğraf çekildikten sonra işçiler tarafından alkışlarla uğurlandı. Yemekten sonra bazı arkadaşlar hamama giderek 27 günün yorgunluğunu üzerlerinden atmaya çalıştılar. 27 gün yollarda olan ve birçok zorlukla, olumsuzlukla karşılaşan işçiler, 28. günde fiziksel yorgunluklarını attılar; fakat işçileri olumsuz etkileyen nokta, fiziksel yorgunluktan çok, 27 günün sonuna gelinmesine rağmen herhangi bir somut adımın atılmaması ve belirsizlikti. Bu olumsuzluklara rağmen, işçiler işe dönene kadar mücadelelerini sürdüreceklerini üstüne basa basa söylüyorlar.

Yürüyüşün son günlerine yaklaşıldığından dolayı heyecanları ve kaygıları daha fazla arttı. Yaşadıkları süreci daha iyi kavramaya ve anlamaya başlayan işçilerin kararlılıkları, edindikleri tecrübeyle beraber gittikçe geliyor. İşçilerin 28. günü bu şekilde geçti.

14 Ekim 2009, Çarşamba

İşçiler gece konakladıkları Ufuk Petrol Tesislerinde sabah erken saatte uyandılar. Hazırlıklarını tamamlayan işçiler, ilk günlük disiplinleri ve kararlılıkları ile yürüyüşe saat 10.00'da başladılar. Havanın soğuk olması ve yağmurun bastırmasıyla beraber işçiler yağmurluklarını giydiler. Yağmur altında yürümelerine rağmen, işçilerin morali iyiydi. Yürüyüşün başından beri ilk defa kötü hava koşullarıyla 29. günde karşılaştılar. Yağmurun bastırmasıyla beraber işçiler mola verdiler ve yağmurun dinmesini beklediler. Molada işçiler yaptıkları esprilerle morallerini yüksek tutmaya çalıştılar. İşçiler 29. günde 12 km yol yürüyerek konaklayacakları yere vardılar.

Öğlen yemeğinde işçiler kahvaltılık yediler. Çadırlarını açtıktan sonra yağmurun bastırması nedeniyle işçiler çadırlarını büyük bir binanın içine taşıdılar ve akşamın olmasını beklediler. Akşam saatlerinde çeşitli demokratik kitle örgütleri işçileri ziyaret etti. Genel Sekreter Kani Beko süreci kısaca anlattı. Akşam yemeğinde tost yiyen işçiler, sendika heyetiyle ufak bir sohbetten sonra yürüyüşün 30. günü bekleyerek günü bitirdiler.

15 Ekim 2009, Perşembe

Gece konakladıkları yerde işçiler her zamanki gibi sabah erken saatte uyandılar. Sıcak gözlemelerini çaylarıyla beraber yiyip kahvaltılarını yapan işçiler, yürüyüşe saat 10.00'da başladılar. Yürüyüşün 30. günü çok sakin bir şekilde geçti. İşçilerin sohbetlerinde Ankara gündemi vardı. Ankara'da ne yapacakları üzerine birbirleriyle fikir alışverişinde bulundular. Ankara'ya 40 km kala işçilerdeki kaygı ve endişe daha da fazla arttı. İşçiler 30. günün sonunda 14 km yol yürüyerek konaklayacakları yere vardılar. Öğlen yemeğini konakladıkları yerde yiyen işçiler, konaklama tesislerinin çevresinde bulunan alışveriş merkezini gezerek zaman geçirmeye çalıştılar.

İzmir Karşıyaka Belediyesi'nden gelen haber işçileri heyecanlandırdı; İşçileri Bakanlık'ından giden müfettiş heyeti Karşıyaka Belediyesince yapılan ihaleleri inceleme altına aldı. İlk başlarda yaşadıkları süreçte sağlıklı düşünemeyen işçileri soyut olan bütün konuşmalar etkiliyordu; fakat direnişin ilk gününden bu yana bu tür söylemlere alışmış olan işçiler, bu incelemenden çok fazla etkilenmedi. Buna rağmen buldukları koşulların etkisiyle bu incelemenin üzerinde sendika heyeti ve işçiler uzun uzun konuştular ve bunun getirisi üzerinde düşünmeye başladılar. Bazı işçi arkadaşlar bunun samimi bulmazken, bazıları ise iyimser davrandılar, her şeyin iyi olacağına olan inançları daha fazla arttı. İşçiler akşam yemeğini yedikten sonra kendi aralarında sıcak sohbetler oluşturdular. Havanın soğuk olmasına rağmen sohbetlerin sıcaklığı, işçileri ısıtmaya yetti ve gecenin geç saatlerine kadar sohbetlerine devam ettiler. İşçiler sohbetlerinde genelde yürüyüşün son gününde demokratik kitle örgütlerinin kendilerine ne kadar destek sunacaklarını konuştular ve son günü beklemeye koyuldular.

DERSİM'DE HAYAT MUNZUR İÇİN DURDU

Devletin, uzun zamandır Dersim'in doğasını, kültürünü, tarihini ve geleceğini yok etmeyi amaçlayarak hayata geçirmeye çalıştığı barajlara karşı 10 Ekim'de Dersim'de hayat durdu.

Saat 10.30'da birçok ilden Dersim'e gelenler, kitle ile buluşmak için otogardan Kışla Meydanı'na doğru "Dersim'de baraj istemiyoruz" pankartını açarak sloganlarla yürümeye başladı. Esnafın da kepenk kapatarak destek verdiği eyleme 20.000'den fazla Dersimli katıldı. Saat 11.00'i gösterdiğinde kitle FEDAŞ'ın arkasındaki miting alanına doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında sık sık "Munzur'da baraj istemiyoruz", "Dersim'de baraj istemiyoruz", "Munzur özgür olacak", "Dersim onurdur, onuruna sahip çık", "Dersim faşizme mezar olacak", "Munzur'a uzanan eller kırılсын", "Munzur isyandır, isyanına sahip çık", "Direne direne kazanacağız" sloganları atıldı.

5 km'den fazla süren yürüyüş ardından, mitingin yapılacağı alana ulaşan kitle ile arama yapmak isteyen polis arasında yaşanan arbede de polis bariyerleri kaldırmak zorunda kaldı.

DTP Dersim Milletvekili Şerafettin Halis, Belediye Başkanı Edibe Şahin ve Av. Barış Yıldırım'ın konuşmalarının ardından müzik dinletisine geçildi. Mikail Aslan, Ferhat Tunç ve Doğan Çelik'in verdiği müzik dinletisi sonrasında miting sona erdi.

Dersim'den Mücadele Birliği Okurları

ADANA AYIŞIĞI SANAT MERKEZİ'NDEN YENİ YERİMİZDE YENİDEN MERHABA ETKİNLİĞİ

Çukurova kadar

Sıcak ve asi

Toroslar kadar

Hırçın ve öfkeli

Aysun...

Sesin, sokaklarda isyan çığlığı

Gülüştün, düşmana karşı ayaklanma çağrısı

Kavgan kavgamız

Kavgan kavgamızdır...

3 yıl önce, “Umudumuz Kavgada Kavgamız Sanatımızla” şiarıyla Adana'nın işçi ve emekçilerine sesimizi duyurmak ve proleter kültürümüzü yansıtmak amacıyla kültür sanat mücadelemizi başlattık. Çukurova'nın sıcak topraklarında sanat merkezimizi kurduğumuz ilk yerde şu sözü vermiştik “Şimdilik elimizdeki imkânlar ölçüsünde bu yeri tuttuk. Sizlerin de destekleriyle ileride daha büyük ve güzel bir yere geçeceğiz.”

Bu yılın Ağustos ayında vermiş olduğumuz sözü tutarak daha geniş bir yere taşındık sanat merkezimizi. Ve hemen yeni yerimizde yapacağımız açılış etkinliğimiz için kolları sıvadık. İlk olarak mahallelerde ve merkezi yerlerde yoğun bir afiş çalışması sürdürdük. Bu çalışmayla çok fazla sayıda yeni insanla tanıştık. Ve atölye çalışmalarımızı hızlandırdık.

Atölyelerimizden Ayışığı Tiyatro Atölyesi “Size Çılgılığım Diyeceğim” oyununu yazıp etkinlikten aylar öncesinden provalara başladı. Gitar ve bağlama atölyelerimiz etkinlik için sahneyecekleri müzikleri hazırlamaya başladı. Müzik grubumuz Bahara Ezgi yeni bir beste hazırlıklarına başladı. Etkinlik gününün öncesinde davetiyelerimizi hazırladık ve atölyelerimizde yer alan herkesin geniş katılımıyla yoğun bir çalışma yürüttük.

Etkinlik günü geldiğinde herkeste bir heyecan vardı. Resim atölyemiz, etkinliğin yapılacağı salonda yaptıkları resimlerin sergisini açmıştı. İnsanlar gelmeye başladı. Salonunda oturacak ne de ayakta duracak bir yer kalmıştı. Gelen insanlar, salonda yer olmadığını görünce diğer odalara geçtiler. Etkinliğimiz devrim yolunda ölümsüzleşen

devrim savaşçıları nezdinde yapılan saygı duruşuyla başladı. Saygı duruşundan sonra kurulduğumuz günden bu güne yaptığımız etkinliklerden görüntülerin olduğu sinevizyon gösterisini izledik hep beraber. Ayışığı Sanat Merkezi adına bir arkadaşımız kısa bir konuşma yaptı. Konuşmasında şimdiki çalışmalarımızdan ve ileriye dönük hedeflerimizden bahsetti. Son olarak Vamos Bien diyerek konuşmasını noktaladı.

Ardından Mücadele Birliği Platformu adına Yılmaz Ekşi bir konuşma yaptı. Konuşmasında güncel konulardan, Kürt açılımı meselesine biz devrimcilerin nasıl baktığından söz etti. Ve dinleyenlere hedefi, yani işçi sınıfi iktidarını gösterdi ve alkışlarla konuşmasını bitirdi. Daha sonra Bağlama Atölyesi sahne aldı. Atölye öğrencileri bağlamalarıyla güzel bir parça seslendirdiler ve sonrasında koro eşliğinde hazırladıkları türküyü seslendirdikten sonra yerlerini Ayışığı Tiyatro Atölyesine bıraktılar. Tiyatro Atölyemizin yazıp yönettiği “Size Çılgılığım Diyeceğim” oyununu sahnelediler. Oyunun son bölümünde kızıl orak çekicin yan yana gelmesiyle izleyenlerin neredeyse hepsi uzun süre ayakta alkışladı ve oyuncuları öpmek için sahneye çıkan izleyiciler oldu.

Tiyatronun hemen ardından Gitar Atöly-

yesinden öğrenci arkadaşlar Beethoven'den 9. Senfoni'yi canlı performans eşliğinde sahnelediler. Sonrasında etkinliğimize kısa bir ara verdik. Aradan sonra Bağlama Atölyesinden hocamız kısa bir dinleti gerçekleştirdi. Gitar Atölyesinden öğrenciler tekrar sahne aldılar ve hazırladıkları doğaçlama müziği çaldılar. Ardından Gitar Atölyesinden hocamız kısa bir müzik ziyafeti verdi. Yaklaşık 3 yıldır çalışmalarını Grup Umut adıyla sürdüren ve İstanbul'da düzenlenen Ayışığı Sanat Merkezleri Konferansında önerilen yeni isimle Grup Bahara Ezgi etkinliğinde son olarak sahne aldı. İlk olarak Aysun Bozdoğan yoldaş anısına besteledikleri “Bahara Ezgi” parçasını seslendirdiler. Halay parçalarına geçildiğinde salondaki kitle halaya durdu zılgıtlar eşliğinde. Son olarak “Söz Veriyoruz” parçasını hep birlikte söylediler ve kapitalist sistemi yıkacaklarının sözünü verdiler.

Etkinlik son bulduğunda, etkinlikte görev alan arkadaşların gözlerinde mutlu bir yorgunluk göze çarpmaktaydı. Etkinliğe katılan insanlar ise yapılan bu etkinliklerin devamının olmasını istediler ve büyük bir heyecan ve coşkuyla ayrıldılar.

**UMUDUMUZ KAVGADA
KAVGAMIZ SANATIMIZLA**

KÜRT ULUSUNA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI

Önce “Kürt açılımı” diye başladılar, arkasından “demokratik açılım” dediler, bu da olmayınca yapmaya çalıştıkları şeyin “milli birlik projesi” olduğunu ilan ettiler. Belli ki, hükümet dilinin altındaki baklayı henüz çıkarmamıştı. Dilinin altındaki baklayı çıkarmak için bir şeyleri bekliyordu.

UKH'nin “barış grupları” gönderme kararı sonrası otuz dört kişinin Türkiye'ye dönüş yapması ve işlerin artık bir anlamda geri dönüşü olmayan bir noktaya gelmesi hükümete dilinin altındaki baklayı çıkarma fırsatı verdi. Sonradan açıkça kabul ve ilan ettikleri gibi bu devlet projesinin gerçek adı, amacını ve hedefini ifade edecek biçimde ortaya kondu: “PKK'yi Tasfiye Süreci”

Sürecin adının bizzat tekelci sermaye sınıfı ve onun faşist devleti tarafından bu şekilde konması son derece anlamlı, önemli ve açıklayıcıdır. Hükümetten öte, devletin, tekelci sermaye sınıfının ve emperyalist devletlerin Kürt halkının özgürlük savaşına karşı geliştirmeye çalıştıkları planları, niyetleri ve amaçları bundan daha iyi ifade edecek kavram bulunmaz.

Burada bir halkın özgürlük hakkı ile ilgili hiçbir amaç yoktur. Burada bir halkın acılarına son vermekle ilgili en ufak bir niyet yoktur. Aksine, özgürlük hakkını elde etmesine ramak kalmış bir halkın tekrar kölelik koşullarına tutsak edilmesine yönelik planlar vardır. Burada en zor aşamalardan geçerek özgürlük tepesine tutunma noktasına gelmiş bir halkı tekrar tepenin eteklerine yuvarlama amacı vardır.

Burada her şey tersyüz ediliyor. Bir halka kurulan tuzak onun “zaferi” gibi gösteriliyor. Bir ulusun köleliğini devam ettirme çabaları “demokratikleş-

me” olarak yutturuluyor. Devlet, işi ağırdan alıyor ve atılan adımın bir “zafer” olduğuna gerçekten inanışın diye, yapılan gösterileri bile “aşırılık” olarak niteliyor. Oysa gerçeği bir burjuva yazar şöyle itiraf ediyordu:

“Yenilgiyi zafer gibi göstermesine izin vermeden bir terör örgütünü dağıtmaz, eylemden vazgeçemezsiniz. Şu anda olan bu.(...) Biraz şımarıkça ve arsızca görünebilir onlar için yapılanlar; ama sınırlı bir şımarıklık ve arsızlığın meşru sayılabileceği nadir hallerden biridir şu sıralarda yaşanan...”

“Terörü bitirecek bir sürecin en keskin virajı dönülmek üzere..”

“Olanlara bundan dolayı tahammül ediliyor”

Burjuvalardaki küstahlık ve erken zafer havasını bir tarafa bırakırsak, bu sözlerin son derece açık ve öğretici olduğu ortada değil mi? ama ahmak bir burjuva yazarın bile anlama becerisini gösterdiği durumu bir sosyal reformist anlama yeteneğini gösteremiyorsa elden ne gelir? İşte bir örnek:

“Dağdan iniyor, sürgünden dönüyor.”

“Halk da bayram yapıyor. Yapması mı?”

Bir burjuvanın “örgüt tasfiye ediliyor, düzen büyük bir beladan kurtuluyor” diye okuduğu gelişmeyi bir sosyal reformist işte böyle okuyor. Arkasından, utanmaz bir şekilde AKP ve hükümete övgüler düzüyor. Bir halkın özgürlük hakkı mı, kendi kaderini tayin hakkı mı? Bu tür şeyler bir sosyal reformistin aklının ucuna dahi gelmez. Onun için önemli olan silahların susmasıdır. Rahat edeceği bir ortamın oluşmasıdır.

Sözlerini aktardığımız sosyal reformist sadece bir örnektir. Bu örnek, bü-

tün sosyal reformist örgüt ve partileri temsil ediyor gerçekte. Son gelişmelerden sonra baş döndürücü bir hız ve sıklıkla yapılan açıklamalara bakın, hepsinin aynı mantık ve ruh haliyle yapıldığını göreceksiniz. Kürt halkının özgürlük hakkından, ayrılıp kendi devletini kurma hakkı dâhil kendi kaderini tayin hakkından söz eden bir tek sosyal reformist örgüt ya da partiye rastlayamazsınız.

Sürece “bu bir ABD planıdır” diye karşı çıkan TKP gibi sosyal-şoven sosyal reformistlerle süreci destekleyen sosyal reformistlerin buluştukları nokta Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkının bir tarafa itilmesi, bu hakkın Kürt halkına unutturulmasıdır. İkisi karşıt kutuplarda gözükse de bu tarafların bu ortak noktada buluşmaları bir rastlantı değildir. Çünkü kendi kaderini tayin hakkını, ayrılıp kendi devletini kurma hakkını dâhil olacak şekilde savunmak işin püf noktasıdır. Tekelci sermaye sınıfının moda deyimle söylersek kırmızı çizgisi; kabul etmeyeceği ve hoş görmeyeceği nokta budur.

Bu neden böyle? Şu basit nedenden dolayı: Bir ulusun kendi kaderini tayin hakkını, ayrılıp kendi devletini kurma hakkı dâhil olacak şekilde savunmak, egemen ve ezen ulusun ayrıcalıklarına son verecek tek politik yaklaşımdır. Bu anlamda “Kürt Sorunu” gerçekte bir Kürdistan sorunudur, bir sınır sorunudur. Bu meseleyi ele almadan “Kürt halkının hakları”ndan söz etmek, onu tekelci sermaye sınıfının kabul edeceği sınırlara çekmektir. Dahası, ezen-ezilen ulus ilişkisini kabul edip onaylamaktır.

Bugün yaşanan sürece “bu bir ABD projesidir” diye karşı çıkanlar olsun, süreci “demokratikleşme” adına destekle-

yeniler olsun eylem ve politikalarıyla bu şekilde tekeli sermaye sınıfına hizmet ediyorlar. Ezen-ezilen ulus ilişkisinde ezilen ulusun kölelik koşullarının hafifletilmesini istemek, yani bir takım reformlar için mücadele etmek işin özünü değiştirmez. Burada bir adım daha ileri giderek şunu söylemek gerekir: Devletin atacağını iddia ettiği adımları Kürt halkına “kurtuluş” ya da “özgürlük” gibi göstermek, bu halkın tekeli sermaye sınıfı hesabına aldatılması işini gönüllü üstlenmektir.

ACILIMIN HİKMET-İ SEBEBİ

Devletin hidayete ermişçesine birden bire “demokratikleşme”de karar kılmasının gerçek nedenlerini anlamak için bürokrasinin içinden gelen, dolayısıyla devleti iyi tanıdığına inanmamız için çok neden olan birinin sözlerine kulak verelim:

“Ayrıca Türkiye’nin iç dinamiklerini konuşurken şunu da dikkate almalıyız. Silahlı kuvvetler büyük gücüne rağmen kendi vatandaşlarıyla sürekli çatışan bir güç olmayı artık daha fazla kaldıramazdı.”

Sözlerin sahibi MİT Müsteşar eski yardımcısı Cevat Öneş. Bürokrasinin yüksek kademelerinden gelen bu zat “neden kaldıramazdı” sorusuna ise şöyle cevap veriyor:

“Sebep ne olursa olsun vatandaşlarla çatışmak toplumsal ve psikolojik sorunlar yaratıyor. Silahlı kuvvetler bu sorunlardaki artışı kaldıramazdı. (...) Ayrıca Ergenekon sürecinde ortaya çıktı ki, Kürt meselesi Türkiye’ye çok büyük kayıplar verdirdi ve devleti çürüttü.”

Daha açık nasıl ifade edilebilir? Birincisi, demek ki ordu yıllardır “kendi vatandaşlarıyla” çatışma halindeymiş. Sosyal reformistlerin ve oportünistlerin anlaması için bunun Türkçe mealini söyleyelim: buna iç savaş denir. İkincisi, demek ki, iç savaş sonucu ordu yorulmuş, yıpranmış ve savaşı artık daha fazla yürütemeyecek hale gelmiş. Yani iki ülkenin birleşik devrimine karşı, Kürt halkının özgürlük savaşına karşı tekeli sermaye sınıfının ve emperyalistlerin en güvendiği kurum kendisinden bekleneni yerine getiremeyecek hale gelmiş. Üçüncüsü, demek ki, iç savaş

sırasında karşı devrim büyük kayıplar vermiş, devlet de çürümüş.

Bu duruma düşmüş bir egemen sınıf ve onun devleti, ayakta kalmak için ne yapar? Düşmanı oyalayacak, onu aldatacak, zaman kazanacak, düşmanını beklentiye sokacak yollara başvurur değil mi? Tekeli sermaye sınıfının devlet ve hükümet eliyle bu gün yapmaya çalıştığı bundan başka bir şey değil.

Peki bu durum birden bire mi ortaya çıkmış? Bunun böyle olmadığını, tekeli sermaye sınıfı ve faşist devletin birleşik devrim karşısında yenilgiyi önlemek için uzun süredir bir arayış içinde olduklarını yine bir yüksek bürokrat diyebileceğimiz birisinden öğreniyoruz. Polis Akademisi öğretim üyesi, İhsan Bal, bu konuda şu bilgileri veriyor:

“Demokratikleşme süreci sanki son bir ayda ortaya çıkmış, devşirilmiş gibi bir algı var. Bu doğru değil. (...) Polis Akademisi olarak bizim bu konudaki çalışmalarımız üç senedir sürüyor.”

“Tabii burada bir bakıma İçişleri Bakanlığı’nın beyninden sözediyoruz.”

Bu değerli bilgilerden sonra, “açılım süreci”ni yürüten İçişleri Bakanlığı’nın “beyni”ndeki bu şahıs şu yorumu yapıyor:

“Kendi çözümünü üretmeyen, demokratikleşemeyen, hukuk çitasını yükseltmeyen, vatandaşını kucaklamayan Türkiye, en çok korktuğu bölünme sürecini kendisi yaratır. Kavga sürdükçe bu hasar devam eder. Toplumda husumet ve yarılmalar artar.”

İşte buna devrim korkusu derler. Bir kez daha yinelemekte yarar var: Demek ki, tekeli sermaye sınıfını, faşist devleti ve hükümeti “demokratikleşme” adı altında taviz politikasına zorlayan şey birleşik devrimin zaferinden duydukları korkudur, devrimin onlar üzerindeki baskısıdır. Yukarıdaki bilgi ve itiraflar o kadar açık ki artık daha fazla söze gerek yok.

Leninist Parti uzun süredir gelişmelerin bu özüne işaret ediyor, devlet ve hükümetin amacının devrimi önlemek, Kürt halkının özgürlük savaşını çok düşük bir bedel karşılığı bitirmek olduğunu ortaya koyuyordu.

Leninist Parti, Kürt halkını ve devrimci güçleri devlet ve hükümetin bu

tuzak adımlarına karşı uyarırken sosyal reformistlerin ve oportünistlerin önemli bir kesimi “demokratikleşme” adına bu adımlara alkış tutuyor. Alkış tutmayanlar ise sosyal şoven bir konumdan hareket ederek kitleleri UKH ve Kürt halkına karşı yönlendirici bir politika izlediler. Leninist Parti ile diğer bütün siyasal hareketler arasındaki fark böylesine büyüktür.

Bu tuzaktan kurtulmanın yolu, ne “demokratikleşme” adına hükümet ve devlete alkış tutmak ne de “ABD planı” diyerek Kürt halkına karşı sosyal şoven bir konuma düşmektir. Bunun yolu Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını, ayrılıp kendi devletini kurma hakkı dâhil olacak şekilde savunmaktır. Burjuvaziye uzlaşma çizgisine kayan UKH ilk iş olarak bu haktan vazgeçtiğini ilan etmiştir. Burjuvaziye uzlaşma mesajları göndermek isteyen sosyal reformistlerle oportünistler ilk iş olarak bu hakkı tozlu raflara kaldırıp unutulmaya terk ettiler.

UKH ile devlet arasında bir uzlaşma, şu veya bu şekilde, şu veya bu sürede, kesin gibi görünüyor. Tekeli sermaye sınıfının bütün kurumlarıyla UKH’ye karşı saldırıya geçmiş olması kimseyi yanıltmasın. Bu saldırılar uzlaşmayı ortadan kaldırmak için değil, UKH’yi en geri noktada uzlaşma çizgisine çekmek içindir.

Öyleyse artık şunu rahatlıkla ileri sürebiliriz: Türkiye ve Kürdistan’da sınıf savaşı yeni bir döneme girmiştir. Bu yeni dönemin temel özelliği, sınıf çelişkilerinin öne çıktığı bir dönem olarak şekillenecek olmasıdır. Düne kadar ulusal mücadele sınıf çelişkilerinin önüne geçerek bir anlamda bu çelişkileri örtüyordu. Şimdi sınıf çelişkileri, kendilerini örten, baskı altına alan bir etmeden kurtulmuş olarak öne çıkacaklar. Devrimci sınıf partisi bu yeni döneme hazırlıklı girmelidir.

Elbette bu saptama, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı talebinin önemini kaybettiği ya da ikinci plana geçtiği anlamına gelmiyor. Aksine, bu talep şimdi yeni bir zemin üzerinde, sınıfsal kurtuluşla iç içe geçmiş bir şekilde, devrimci sınıf partisi eliyle öne çıkarılmaktadır. □

KENT AŞ İŞÇİLERİYLE YOLDAŞ OLDUK!

1 Mayıs'tan beri yanlarında olduğumuz (İzmir'deki yoldaşlarımız aracılığıyla), defalarca kez çadırlarına yapılan saldırılarda onlarla birlikte gazı, copu paylaştığımız, İzmir'den kendi ellerimizle uğurladığımız, yanlarına bir de yoldaşımızı verdiğimiz, sürekli her aşamada yanlarında olduğumuz Kent AŞ işçilerini karşılamaya giderken...

Akşam Haydarpaşa'dan yola çıkıyoruz. Hepimiz çok heyecanlıyız. İzmir'den Ölüm Yürüyüşü yaparak her metresini adımlayarak gelen Kent AŞ İşçilerinin yanına gidiyoruz. Onları Ankara'ya varmadan karşılayacağız. Trene ilk kez binenlerimizde var, trenleri evi belleyenlerimizde...

Sabahın ilk ışıklarıyla vardık Ankara Garı'na... Orada bir süre İzmirli yoldaşlarımızı bekledik. Onların Kent AŞ işçileriyle bağları ilk andan itibaren vardı. Her aşamada yanlarında olmuşlardı. Hatta İzmir'den bir yoldaşımız Ölüm Yürüyüşü boyunca işçilerle yürümüş adeta onlardan biri olmuştu. İzmirlilerin de gelmesiyle coşkumuz ikiye katlandı. Kent AŞ İşçileriyle haberleşerek onlara Ümitköy'den katıldık.

Ankara merkezden Ümitköy'e giderken belediye otobüsünde şoförle sohbet ederek ne için Ümitköy'e gittiğimizi anlattık ve paramızın yetmediğini söyledik (çünkü yaklaşık 30 kişiydik) sağolsun toleranslı davrandı. Tabi sohbeti dinleyip gülümseyenler de oldu.

Ümitköy'de indiğimizde işçiler belli belirsiz görünüyordu. Bizler de "Özgürlük Demokrasi Sosyalizm İşçilerle Gelecek-Mücadele Birliği", "Denizlerin Yoldaşlarından İşçi Sınıfının İktidar Kavgasına Bin Selam-Devrimci Öğrenci Birliği" pankartlarımızı açarak düzenli bir kortej oluşturarak onları "Yaşamın İşçilerin Mücadele Birliği", "Kent AŞ İşçisi Yalnız Değildir" sloganlarıyla karşıladık. Onlarda bizi alkışlarla karşıladılar mutlulukları yüzlerinden okunuyordu. Bizim karşılamamıza ve sevinçlerine rağmen yürüyüş disiplinini hiç bozmadılar. Hatta biz de pankartları kapatıp başladık onlarla birlikte tek sıra yürümeye. Tabii hemen şarkılar marşlar söylemeye başladık. Bu işçilerinde hoşuna gidiyordu. Ancak açık hava ve otoban kenarında sesimiz son nefesimize kadar bağırdığımız halde yeterince duyulmuyordu.

O ara çok duygusal anlardan biri yaşandı. Yürüyüşteki işçilerden birinin 14 yaşındaki oğlu İzmir'den DÖB'lülerle birlikte geliyor. Babasının oğluna bir sarılması var, bir koklaması var görülmeye değer. "Oh yavrum nasıl özlemişim" diyor saçı sakalı ve boyu posuyla Maden filmindeki Tarık Akan'ı andıran işçi.

Yürüyüş sırasında bir tır yürüyüşü yaparak geçmek istiyor. Yolu bayrağıyla kesen işçi ve sendika temsilcileri müdahale ederken bizim arkadaşlar da desteğe gidiyorlar.

Kısa bir süre sonra mola veriliyor. Molada bizlere yürüyüşe destek verdiğimiz için teşekkür ediyor ve tıra müdahalemiz konusunda "Biz sizden istemediğimiz sürece karışmayın, hiç bir şekilde yürüyüş disiplinini bozmayın" diyorlar. Sonra sözü Mücadele Birliği temsilcisi arkadaşları veriyorlar. Arkadaşımız "Burada sizin yanınızda olmak, sizinle yürüyor olmak çok heyecan verici. Ben üniversite öğrencisi bir DÖB'lüyken 92'de Ölüm Yürüyüşü'ne katılmıştım. 17 yıl aradan sonra yine bir Ölüm Yürüyüşü'nde sizlerle olmak, sizin bu kararlılığınıza tanık olmak gurur verici. Buraya geliş amacımız sizin gücünüze güç katmak, size destek olmak. Siz savaşsınız savaşırız, siz otursanız otururuz. Siz nereye kadar yürürseniz bir oraya kadar yürürüz" dedi ve konuşmanın ardından alkışlar koptu. Sonra yemekler yendi. Ben dedim ki bu hayatımda yediğim en güzel yemek çünkü Ölüm Yürüyüşü gibi tarihsel bir eylemin içindeyim; hem de bir sürü işçiyle birlikte bu güzelliği paylaşıyorum. Hem de işçi arkadaşlardan biri bana elmasından kesip vermiş. İşte Nazım gibi benim de içimden şu mısra geçti "ölsem de gam yemem gayri..."

Ardından Grup Emeğe Ezgi şarkılarıyla, marşlarıyla işçilerin ruhunu besledi. Halay parçalarında coşkulu halaylar çekildi. Sonra yürüyüş düzeni oluşturularak yola devam edildi. Önde Kent AŞ İşçileri ar-

dında bizler, en arkada Genel İş'e bağlı bir ambulans, yine bir sendika aracı, bazen yakın seyreden bazen uzak seyreden jandarma aracı ve sivil-ler artı bir de arasıra tepemizde uçup duran bir helikopter var.

Elinde sendika bayrağı olan işçi çok güçlü kuvvetli, saç sakalı hafif ağarmış ama enerjisinden bir şey kaybetmemiş. İnsanı kışkandıracak kadar hareketli öyle ki yine bir ara 15 dakikalık bir mola verildiğinde herkes dinlenirken bazı işçiler belediyelerin parklara koyduğu spor aletleriyle bazı hareketleri yapıyorlar. Ama en sonunda hepsi yorulup dinlenmeye çekiliyor. Ama o bayraklı hiç durmadan aletlerle spor yapmaya devam ediyor ve yürüyüş başladığında hiç istifini bozmadan yolları kesmeye, bir başa bir sona koşmaya devam ediyor. Yaptığı işi öyle ciddi yapıyor ki hayret edersiniz. Bayrak dimdik, son yürüyüşü geçene kadar yol tutuluyor. İş bitince hemen öne koşuyor.

Sabah 11.00 sularında işçilere katıldığımız Ölüm Yürüyüşü'nün öğleden sonra saat 16.00 civarında ki kısmında artık içimden mızımızlanmaya başlamıştım. Ayaklarımın altı acıyordu. Sonra bu durumu ayakka-bımın bu yürüyüşe uygun olmadığına ve kondisyonuz oluşuma bağlayarak içindeki mızımızın sesini kestim. Bunda en çok işe yarayan; benim birkaç saatir yürüdüğüm yolu işçilerin 30 gündür yürüyor oluşunu düşünmemdi. İçimden bu iş hiç de görüldüğü kadar kolay değilmiş dedim. Çünkü şarkı söylemekten boğazım ağrıyaya başlamış ve bildiğim tüm şarkı ve marşları neredeyse ikişer defa söylemiştim. Ve giderek üstüme bir yorgunluk çökmeye başlamıştı. Bu arada tepemizden yazdan kalma bir güneşin geçtiğini ve sık sık sendika aracının hepimize su dağıttığını atlamayayım.

Yürüyüş boyunca arabalar kornalarıyla, otobüsler el sallayan yolcularıyla, apartmanlardan insanlar alkışlarıyla sürekli destek veriyordu. Bir an olmuyordu ki destekler dursun o kadar ıssız yerlerden geçmemize rağmen otobanda ne zaman insan görebileceğimiz bir fırsat çıksa şapkalarını çıkarmamız, el sallamamız, zafer işareti yapmamız, alkış tutmamız gerekiyordu. Gerekiyordu diyorum çünkü bu bir kaç saat sonra yorucu bir işe dönüştü. Bunu ancak o anın coşkusuyla aşabilirdiniz. Öyle de oldu.

İlk başta hızla geçen arabaların bizim ne olduğumuzu, ne yaptığımızı anlaması zaman alıyordu. Ama o saniyelere sığın algılama anıyla birlikte korna sesleri yükseliyordu. Yürüyüşçü işçilerin siyah önlükleri, hepimizin kırmızı şapkaları, en önde kızıl bir sendika bayrağı ve hepimizin bunca destek karşısında kocaman gülümseyen bir yüzü vardı. Bu kadarı bizim kim olduğumuzu anlamaya yetiyordu.

En duygusal anlardan biri işte o sırada yaşandı. Otobanın kenarında yürürken karşı tarafta tepelik diyebileceğimiz kadar yüksekteki bir yerde onlarca işçi fidan dikiyordu. Biz onları fark edince alkışlamaya ve slogan atmaya başladık. Onlar da hemen bizi fark ettiler ve alkışlamaya başladılar. Hatta kazmalarını sallayanlar oldu. Nasıl bir coşku yarattı, nasıl bir güç kattı tarif edilemez. Sanki çok uzun yıllardır birbirlerini tanıyorlardı. Çocuklarının sünneti olsa bu yürüyüş konvoyu bu kadar alkışlanmazdı. Onları birbirine bağlayan sihirli birşey vardı sanki, görünmez birşey. Bende içimde hissettim, garip bir duygu. Sen dağın tepesinde fidan dikiyorsun. Kardeşin işten atılmış burjuvazinin üstüne üstüne yürüyor. Sanki kazmalarını da alıp yürüyüşe katılmak ister gibiler. Çok tarihi anların yaşanmakta olduğunu o an canlı sezgiyle hissettim.

Yanımızda 15 yaşında liseli DÖB'den bir bayan yoldaşımız var. Diyor ki "Of ya insanlara el sallamaktan kollarım yoruldu. Kendimi bu ülkenin başbakanı gibi hissediyorum. Herkes bize el sallıyor, sevinç gösterilerinde bulunuyor". Ben de bu yarı şaka yarı ciddi sözleri esprilerle tamamlıyorum. "Evet işçiler, emekçiler işte bizi böyle desteklediğiniz sürece ve işçiler böyle bize öncülük ettiği sürece devrimimiz yakındır. Başbakan değil de, sanki biz bir gerilla birliğiyiz, Ankara'ya kurtarmışız, devrimi gerçekleştirmişiz de Ankara'ya girmemişiz gibi bizi coşkuyla karşıyorlar" dedim. Ben de böyle hissettim.

Bu arada yürüyüşe ilk katıldığımız yerde belediye otobüsünden he-

yecanla inerken hazırladığımız peynirli ve zeytinli ekmeğ arasından oluşan kumanyalarımızı otobüste unutmuşuz. O otobüs yaptığımız sohbetinde etkisiyle dönüşte yanımızdan geçerken kumanyalarımızın olduğu büyük poşeti bize geri getirmesin mi! Çok sevinmiştik. Her açıdan güzeldi. Otobüs şoförünün bunu düşünmesi ve durup vermesi ve yeniden kumanyalarımıza kavuşmak...

Karapursaklar'a geldiğimizde birileri el sıkışmaya başladı işçilerle ve bizlerle. Açıkçası kim olduklarına dikkat etmedim ama giyimlerinden anlaşılan o ki sendikanın üst yönetimi teşrif etmişlerdi. Ve tabii bir iki siyasette onların ardından yürüyüşe katıldı. Bayraklarıyla sloganlarıyla bizim arkamıza da katıldılar. Tabii bizim zaten işçilerle yürüdüğümü gören sendika yöneticileri ve siyasetlerin yüzünden şaşkınlıkları okunabiliyordu.

Sonra kısa bir sürede böyle yüründü. Karapursaklar'da küçük bir açıklama yapıldı. Ses aracının üstünden sendikacıların konuşmaları oldu. Konuşmalarda özellikle dikkat çeken ise işçileri işten atan CHP'li Karşıyaka Belediyesi olduğu halde, AKP suçlanıyor ama CHP'nin adı dahi geçmiyordu.

Sonra işçiler Genel İş'in misafirhanesine kalmaya gittiler. Yarına kadar dinlenecekler ve yarın Gar'dan Abdi İpekçi'ye yürüyerek eylem yapacaklardı. Biz de yürükleri bizimle atan, devrime kapısını hep açık tutan dostlarımızın yanında, onların sıcaklığıyla misafir edildik. Ama misafir lafın gelişi, kendi Ayışığımız gibi hissediyor ve öyle rahat, öyle temiz ve titiz davranıyorduk. Akşam haşlanmış yumurta, zeytin, peynir, ekmeğ, çay, domates, salatalık öyle güzel geldi ki... Akşamı yine türkülerle marşlarla noktalandık. Sonra o gün Genel İş misafirhanesinde yatakta yatan işçilerin tulumlarını alıp biz bu sefer yerde yattık. Ben Nihat adındaki işçi arkadaşım tulumunu kullandım. Sabah 06.30'da kalkıyoruz biri bayan tüm erkek yoldaşlar kalkmış bize kahvaltı hazırlamışlar. İşte diyorum, devrim böyle birşey olsa gerek, hep birbirini düşünen inceliklerle dolu bir sistem... Güzelce kahvaltımızı yapıyoruz etrafı Ayışığımızı temizler gibi tertipli düzenli bırakıp dostlarımıza teşekkür edip onlarla eylemde görüşmek üzere vedalaşıyoruz.

Genel İş'in önünde bekliyoruz. Saat 10.30 gibi yine Ölüm Yürüyüşü disipliniyle tek sıra olup sloganlarla Tren İstasyonu'na doğru yürüyoruz. 11.00'de orada diğer siyasetler bekleyiş halinde işçilerle birlikte bizi görünce yine kısa süreli bir şaşkınlık yaşıyor. "Ne zaman, nereden katılmışlar" der gibi... Tren garından Abdi İpekçi'ye doğru yol alıyoruz. "Fabrikalar Tarlalar Siyasi İktidar Her Şey Emegün Olacak / Mücadele Birliği" yazılı büyük bir pankartımız, Deniz bayraklarımız ve disiplinli kortejimizle Abdi İpekçi'ye girerken bir sivil polis "*Tehlikeli bir grup geliyor hazırlanın*" diyor ve çevik kuvvet kasklarını giyiyor. Doğrusu gurur verici böyle bir karşılama, içimden diyorum ki "Dost da bizi tanıyor düşman da."

Abdi İpekçi'de çeşitli sendikalardan işçi ve emekçiler, öğrenciler ve bazı siyasetler desteğe gelmiş. Uzun uzun konuşmalar ardından çekilen halaylar ve tüm kalabalık eylem sonrası dağılıp gitti bir biz kaldık, bir de işçiler... Bir süre işçilerle bekleyen sendikacılar da gitti. Sadece biz ve işçiler tabii etrafımızda tur atan köpek balıklarını saymıyorum. Ayrıca sürekli çaycılar dolaşiyor termoslarıyla... Yorgunluğun üstüne ilk çayımızı bir işçi yoldaşımız ısmarlıyor. Sonra işçiler baş başa bir süre kaldıktan sonra ki ilk başta sendikacılar üstüne basa basa sadece "Kent AŞ işçileri bu tarafa" demişti. Biz bu "kuralı" çiğnemedik ama sendikacılar gitikten bir süre sonra işçiler bizim oturduğumuz heykelin altına gelip bize çay söylediler. Sonra sohbetler başladı. Sonra iyiden iyiye kaynaştık. Bir ara hayatımın en olağanüstü şeyi gerçekleşti. İşçilerden biri bana bir şeyi uzatmam için seslendi. Evet buraya kadar birşey yok. Ama o işçi bana "yoldaş" diye seslendi. İşte bu benim hayatımın en mükemmel anıydı. Bir aşkın sevgilisine aşkım demesinden; annenin çocuğuna yanık bir yavrum deyişinden ne bileyim her şeyden daha önemli geldi bana 2 gündür tanıdığım işçiler bana yoldaş demeye başlamışlardı. Kendimi hem gururlu, hem de daha bir sorumlu hissettim.

Bir zaman sonra işçiler acıkmaya başladı tıpkı bizim gibi. Artık boş mideye ısmarlama da olsa çay içecek hal kalmamıştı ki, aklımıza bizim

çıkınlar geldi. İşçilere yaptığımız kısa bir açıklamanın ardından ekmeğ arası zeytin peynirleri hazırlayıp hazırlayıp verdik. İşçiler utana sıklıkla paylaştılar. Ama azar azar almaya dikkat ettiler. Çünkü sendika onları "biraz" ihmal etmişti, acıkmışlardı. Ve yemek falan geldiği yoktu. Belki de ceplerindeki son paralarını da onları haber yapan çeşitli sosyalist yayınları almaya ve bizlere çay ısmarlama harcamaşlardı. Çıkınımızı paylaşmamız sanki bizi birbirimize daha bir bağlamıştı. "*Bizim sizi ağzılamamız, bakmamız, yedirmemiz gerekirken siz bizimle ilgileniyorsunuz*" dediler.

Sonra bağlama gitar eşliğinde yine müzik grubumuz şarkılar marşlar söylüyor bu sefer onlarda söylüyor. Şiirler okuyoruz. Tarık Akan'a benzeyen işçinin oğlu da bir şiir yazmış onu okuyor. Çok alkış alıyor. Çok hoşlarına gidiyor. Biz oradayken ziyarete devrimci bir siyasetin öğrenci gençliği geliyor. Biraz mesafeliler ama yine de kendilerini ziyarete gelenlerle kalkıyorlar, ilgileniyorlar. Hepsine yaşadıklarını anlatıyorlar. Gelen siyasetin öğrenci gençliği işçilerle bizim aramızın sıklığından bizi de Kent AŞ işçisi sanıp soru soruyorlar, biz Mücadele Birliği'nden olduğumuzu söyledik.

Gece 20.30'a kadar yanlarındayız. Bu arada baştan beri amaçlanan oluyor ve bir bir çadırlar kurulmaya başlanıyor. Artık hava iyice karardı. Gece ilerleyen saatlerde yine başka bir grup geliyor bu defa reformistler, öyle yabancılar öyle uzaklar ki işçilere. Gerçekten öyle üzüldüm ki o gençlere, işçilere nasıl yabancılar. Hiç konuşmuyorlar. Belki de ne konuşacaklarını bilmiyorlar. Bizim şarkılarımıza eşlik ediyorlar. Hatta tanıdık ezgiler duydukları için mutlu gibiler. En azından oradaki eğreti duruşları, yabancılıkları biraz olsun üzerlerinden atıyorlar. İşçiler evlerinde misafir ağır gibi selamlıyorlar onları. Ama biz sanki evin çocuklarıyız onlar da uzaktan gelmiş misafir. Ben böyle hissediyorum. Bizimkilerin her biri bir işçinin yanında sıcacık bakışlar... Bazen bize soruyorlar bunlar neci diye?

Onlarla başından beri yürüyen yoldaşımızı kendilerinden bilmişler. İzmirli yoldaşlar bambaşka bir etki yaratmış onlarda, güven var arada, samimiyet var. O yoldaşın da kararlara katılması için sendikacılarla tartışıyorlar. Sendikacılar onu kabul ettik mi başkaları da gelir falan diyor. Ama işçiler bu söylenene inanmıyorlar.

Artık saat 21.00'a geliyor ayrılmamız gerekiyor. İşçiler bizim için kimseye yapmadıkları bir vedalaşma merasimi yapıyorlar. Hepsini yan yana sıraya girmiş bizimle vedalaşıyor. "*Sizsiz burası çekilmez, ne de güzel geçiyordu zaman*" diyorlar. Ayrılmamıza hem onlar hem biz çok üzülüyoruz. Herhalde bu duruma tek sevinen sabahın beri etrafımızda dolaşan çakal sürüsü olabilir. Kimisi "*Allaha emanet olun. Kendinize dikkat edin*" diyor, kimisi "*Yine görüşeceğiz. Şu işi bir başaralım. Başka günlerde de beraber olmak isteriz*" diyorlar.

Nasıl da zor geliyor şimdi onlardan ayrılmak. Sanki iki gün değil yıllardır birlikteyiz. Yıllardır tanıyoruz birbirimizi... Aslında yıllardır birlikteyiz. Öyle dememiş miydi bir yoldaş bana. 4 gün gözaltında kaldığım o ilk gözaltımda. Çıkınca yoldaşla konuşurken bir yandan başarmanın verdiği bir gurur anlatıyordum yaşadıklarımı... Ama bir yandan da yoldaşa orada kendimi çok yalnız hissettiğimi söylemiştim. Yoldaş da bana "*Biz hiç bir zaman yalnız olmadık arkamızda yüz milyonlarca dünya proleterleri var*" demişti. İşte ben o proletaryayı hiç bu iki gündeki kadar canlı hissetmemiştim.

Sakalları bıyıkları, kocaman elleri, kararlı bakışları, disiplinleri, mahcuplukları, az ve öz konuşmaları, mutlulukları, içtenlikleri, doğal komün halleriyle... Bir devrimci bu tarihi günleri yaşayıp asla kendini yalnız hissetmez, hissedemez.

Evet yoldaşlar yalnız hissetmek bir yana hiç proletaryanın gücünü, tarihsel haklılığını dokunulabilecek kadar canlı hissetmemiştim. Ama hissettim, sarıldım onlara tek tek vedalaştık sloganlarla uğurladık birbirimizi...

**KENT AŞ İŞÇİSİ DİRENİŞİN SİMGESİ
ZAFER SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK**

SABRIMIZ TAŞTIĞINDA GÖRECEKSİNİZ!

İzmir'de Belediye önünde beklemeye devam eden Kent AŞ. işçilerine "büyük" ziyaret, onları işten çıkaran İzmir Büyükşehir Belediye başkanı Cevat Durak tarafından yapıldı. Biz de Mücadele Birliği olarak bu "büyük" buluşmada işçileri yalnız bırakmadık. Oradaydık. İşçilerle sohbet ettik, sorular sorduk.

Mücadele Birliği: Merhaba. Sizin bu ziyaretle ilgili herhangi bir bilginiz var mı?

Birinci İşçi: Cevat Durak bugün buraya bizim sabrımızı taşımak için geldi. Biz bu oyunlara gelmeyeceğiz tabii. Kendisini alkışlar ve sloganlarla karşıladık. Bu şekilde geldi ve gitti. Şimdi diyor ki ben tazminatlarının %50'sini ödedim, diğer yarısını da yatracağım bu hafta içerisinde. "Bundan sonra değil Ankara'ya Kozan'a gitseler bir şey yapamazlar" diyor. Bizden eylemlerimizin sertleşmesini istiyorlarsa, biz onu da yapacağız. Gere-

kirse Altaş'la çarpışacağız, sokaklara çıkacağız, çöpü toplatmayacağız. Biz sabırlıyız, bekliyoruz, sabrımız taşıdığı zaman gereken cevabı biz onlara vereceğiz.

İkinci İşçi: Görünen köy kılavuz istemez. Çoluk çocuğumuz perişan. Burada iki tahtayla baraka çakarak ekmeğimizi bekliyoruz. Cevat Durak'ın gelip gitmesini beklemiyoruz. Çocuğumuza kuru ekmeğe götürüyorduk, onu da elimizden aldı. Sosyal demokratım, işçi yandaşıyım diyen bir partinin belediye başkanı bunu yaparsa, 300 kişiyi mağdur ederse gerisine artık kamuoyu karar versin.

Üçüncü İşçi: Bu toplantının amacı işçinin tansiyonunu yükseltmektir, provokatörlüktür, şu an süren eylemimize gölge düşürmektir.

Dördüncü İşçi: Biliyorsunuz Cevat Durak geldi bugün. Bu bir vurgundur bize. Yaralarımızı deşti. Onu istemiyoruz burada. Neden? diyeceksiniz şimdi... Çünkü bu insan bizi işten attı, bizi can damarımızdan vurdu. Ben bu bayramda çocuğuma bayramlık alamadım. Çocuğumu okula gönderemedim, kitaplarımı alamadım.

İzmir Mücadele Birliği

BURADA OLMAKTAN ÇOK MUTLUYUM

DİK: Merhaba Rabia Hanım Siz İzmir'den bu yana işçi arkadaşlarla birliktesiniz ve onlarda oluşan sağlık sorunlarını gidermeye çalışıyorsunuz. Peki, ne gibi sorunlar oldu işçilerin sağlıklarında?

Hemşire Rabia: Öncelikle ben şunu belirteyim, bu işçilerin ne amaçlı yürüdüklerini ben burada çok iyi bildiğim için, tüm gücümle onların yanındayım. Şimdi ilk başladığımız zaman ayaklarında ilk günlerde patlamalar oluşmaya başladı işçi arkadaşların. Kimilerinde ödemler oldu. Kas kasılmaları sık yaşıyordu, ama işçilerle konuştuğum zaman aldığım cevap genellikle şu oluyordu, "ne olursa olsun biz Ankara'ya yürümeye devam ede-

ceğiz" diyorlardı. Tansiyonu yükselenler oldu, yeri geldi ayağı kırılanlar oldu ve ayağının kırılmasına rağmen "biz yürüyeceğiz" diyorlardı. Ben burada duyulanı ağladıklarına şahit oldum. Ama gene de hiçbir şey onları geri döndüremedi, hala ilk günkü gibi yürümeye devam ediyorlar.

DİK: Peki özellikle Uşak'tan sonra hava şartları değişti ve soğumaya başladı. Buna ilişkin bir şeyler yaptınız mı?

Hemşire Rabia: Şimdi işçilerin yarısından fazlası, grip ve soğuk algınlığı hastalığına yakalandı, biz bunun önlemini alarak grip aşısı yaptık. Fakat ben tekrar şunu belirtmek istiyorum, bu işçiler

bedenlerinden vazgeçmişler ve Ankara'ya gitmekten başka bir şey düşünmüyorlar.

DİK: Peki Rabia arkadaş sen de bir sağlık emekçisisin ve bir işçisin bu eylem hakkında senin düşüncelerin nelerdir?

Hemşire Rabia: Ben şunu söyleyeyim, burada olmaktan ilk başta şüpheliydim, içimde birşey vardı ama şimdi burada olmaktan çok mutluyum. Bu zamanda işsiz kalmak çok zor bir durum. Bugün onlara, yarın bana. Çünkü sorumluluklarımız var, bir şekilde bunun mücadelesini vermek zorundayız.

MÜCADELE ŞİMDİ BAŞLADI

18 Ekim 2009, Pazar

Kent AŞ. işçileri 31 günlük zorlu yürüyüşün sonunda bütün olumsuzlukları aşmış yürüyüşlerini sonlandırdı ve farklı bir eylemle, yeni bir boyut katarak direnişlerini sürdürüyorlar. Sınıf mücadelesinin her aşamasında direniş, grev işçi sınıfının yönünü belirleyen ve amaçları için kullandıkları araçlardır. Bunların bir tanesi de şu anda Kent AŞ. işçilerinin kararlıkla sürdürdükleri eylemleri Abdi İpekçi Parkında çadır kurarak devam ediyor.

Cumartesi günü açtıkları çadırlarla mücadelesine farklı bir eylem biçimiyle devam eden işçilerin bir bölümü çadırda yatarak, bir bölümü de Genel-İş'e bağlı sosyal tesislerde geçirerek eylemliliklerine başladılar. İki gruba ayrılan işçiler 26'şar kişilik gruplarla çadırda dönüşümlü olarak kalıyorlar. Attıkları her adımla işçilerin zafere olan inançları gittikçe daha da güçleniyor.

Cumartesi gününün coşkusunu üstlerin-

den atamayan işçiler, özellikle genç ziyaretçilerinin coşkusundan çok fazla etkilendiler ve etkilenmeye devam ediyorlar. Ölüm yürüyüşünün yorgunluğunu üstlerinden atamadan, direnişlerine farklı bir yerde ve farklı koşullarda sürmesinden dolayı işçiler, Abdi İpekçi Parkı'ndaki ilk günlerinde biraz durdular. Kitlesele geçen eylemden sonra pazar günü, işçileri ziyarete gelen az sayıda duyarlı insanla beraber, demokratik kitle örgütlerinin de azlığı dikkat çekiciydi. İşçiler günlerini çevreyi ve buldukları durumu gözlemleyerek geçirdiler. Öğlen yemeğini Abdi İpekçi Parkı'nda yiyen işçiler, akşam yemeğini ise Genel-İş'in sosyal tesislerinde yediler ve 26 kişilik bir grup çadırda konaklamak için Abdi İpekçi Parkına gittiler.

19 Ekim 2009, Pazartesi

Abdi İpekçi Parkındaki eylemin 2. gününde işçilerin kendi doğallığından gelen disiplin neredeyse olursa olsun kendini her yerde gösteriyor. Kent AŞ. işçileri açtıkları çadırların etrafını her gün temizliyorlar. Bu örnek davranış Ankara emekçi halkının dikkatini

çekiyor. İşe erken saatte giden insanlar Abdi İpekçi Parkında oluşan durumu merak edip, işçilerin yaşadıkları süreç hakkında bilgi alıyorlar. İşçiler her gün sanki işe gider gibi erken saatte uyanıyorlar. Eylemin ilk gününden beri disiplini hiçbir şekilde bozmadan koruyorlar. Sosyal tesislerde kalan arkadaşlar kahvaltılarını yapıp direnişin olduğu Abdi İpekçi Parkına, diğer arkadaşların yanına gelirken geceyi çadırda geçiren arkadaşlarda kendi ihtiyaçlarını karşılamak için sosyal tesislerin yolunu tutuyorlar. Çaylar demleniyor, sohbetler başlıyor. Sohbetlerin genel konuları süreçle ilgili oluyor. Buldukları durumu gittikçe sorgulayan işçilerdeki bilinç de yaşadıkları pratik süreçle birlikte gelişiyor. İşçiler ilk güne bugün daha canlı, daha coşkulu ve bir o kadar kaygılıydılar.

Yürüyüşte çekilen fotoğrafların bir bölümü işçilerin buldukları parkta sergilenmeye başlandı. İşçilerin üzerindeki durdukları nokta ise hangi arkadaşlarının fotoğraflarda nasıl çıktığı ve kendi fotoğraflarının niye olmadığını. Yaptıkları yürüyüşün tarihsel önemini kavrayan işçiler fotoğraflarla bu sürecin kalıcılığından dolayı sevinçliydi. Sergide fotoğrafı olmayan arkadaşlar, fotoğrafı olan arkadaşlarla bol bol şakaştilar ve öğlen yemeği geldi çatı. Sıraya geçen işçiler birer birer sosyal tesislerden gelen yemeklerini alıp buldukları mekanda yemeğe başladılar. Kitle örgütlerinin işçilere desteği diğer günlere kıyasla daha çoktu. Destek saatlerinde sıcak sohbetler işçilerin morallerini yükseltirken yaptıkları mücadelenin haklılığını daha fazla kavıyorlar.

Birçok zorluğu aşmış 31 günlük ölüm yür-

rüyüşünün ardından Ankara'ya ulaşan işçiler, Ankara'da süreç kendi istedikleri gibi yürümeyince hayal kırıklığına uğradılar. Sordukları soruların cevabını sendikadan alamayan işçilerin kaygıları, bu süreçte daha fazla arttı; karamsarlığa ve umutsuzluğa kapılan işçi arkadaşlarımız oldu. Sürecin sertleşmesiyle beraber işçiler kendi aralarında konuşarak sürece nasıl etki edeceklerine dair sohbetlerini arttırdılar.

Akşam yemeğinden sonra çadırda kalacak olan arkadaşlar Abdi İpekçi Parkı'na giderken diğer arkadaşlar sosyal tesislerde kaldılar. Çadırda kalacak işçi arkadaşlar nöbet listesini oluşturdular ve bazı demokratik kitle örgütlerinin gelmesi ve müzik dinletisi vermesi işçilerin moralini artırdı; çaylar içildi, sıcak sohbetler edildi. Gecenin serin karlılığında herkes uykuya daldı.

20 Ekim 2009, Salı

Abdi İpekçi Parkında 3. gün. İşçilerin çadırdaki yaşamı işçilerin bir parçası oldu. 3. günün sabahında işçiler, Abdi İpekçi'nin güzel manzarasıyla güne büyük bir umutla merhaba dediler. Mıntıka temizliği yapıldı. Çay demleyip, simitlerle beraber içildi. İçlerinde biriktirdikleri aile özlemi ve ayrılıklara rağmen işçilerin birbirine yaptıkları espriler morallerini yüksek tutuyor. Sosyal tesislerden gelen arkadaşlar çadırda kalan arkadaşlarla yer değiştirdiler. Diğer arkadaşlar kahvaltıya

giderken sosyal tesislerden gelen arkadaşlar ise sohbetlerine başladılar. Bazı arkadaşlar güvercinleri besleyerek kafalarını dinlendirmeye çalıştılar. Saatin ilerlemesiyle beraber demokratik kitle örgütleri işçileri ziyaret etmeye başladı. Her gün farklı grupların gelmesi işçilerin moralini yüksek tutuyor. Üniversitede okuyan bazı arkadaşların işçilerle beraber bildiri dağıtımaları işçileri duygulandırdı.

Gelen her insana işçiler mağduriyetlerini ve kendilerini yapılan haksızlıkları sade, yalın bir dille anlatıyorlar. Her yapılan sohbet sınıf mücadelesinin gelişmesini sağlıyor. İşçiler yaptıkları sohbetlerde, işten atılmadan önceki sosyal durumlarıyla ve duyarlılıklarıyla, şimdiki durum arasında dağlar kadar fark olduğunu söylüyorlar. İşçi sınıfı yaşadığı tecrübe, deneyim ve birikim ile adım adım

zafere güçlü bir şekilde ilerliyor. Kapitalist sistemde her eylem kendi doğallığında başlarken, eylemi ileriye taşıyacak olan işçi sınıfının kararlılığıdır. Kent A.Ş. işçilerinde bu kararlılık ve bilinç her geçen gün daha fazla artıyor. Bununla beraber kaygıları da çoğalıyor.

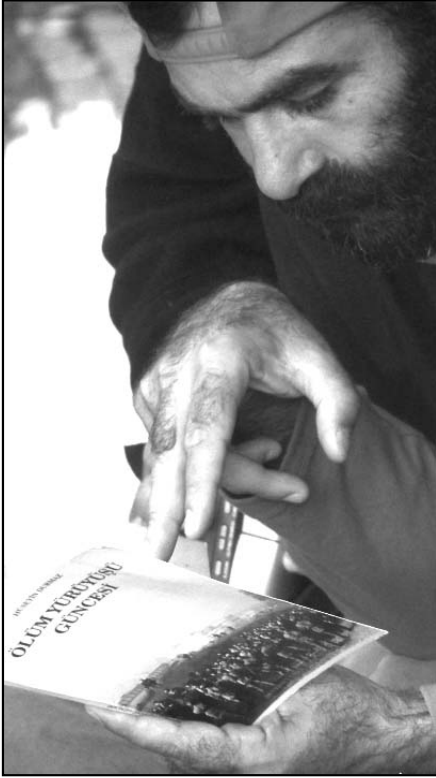
Öğlen yemeğini destek için gelenlerle beraber yiyen işçiler, çadır eylemlerinde kitap okuma alışkanlığı da kazandılar. Toplumsal gündemde oluşan sürece daha fazla ilgi duymaya başlayan işçilerin kendi aralarında yaptıkları sohbetlerin içeriği de değişime uğradı. Kent A.Ş. işçilerinin eylemi işçi sınıfının kendi arasında bilinç olarak nasıl değişik olduğunu da çok iyi bir biçimde gösteriyor. Öncü işçilerin sindirilmeye çalışılması, özgüveni olmayan işçi arkadaşlarımızın kararsızlığı bu eylemde çelişkileriyle beraber net bir şekilde gözüküyor.

İşçiler akşam yemeğini yedikten sonra 2 grup olarak dağıldılar. Çadırda kalan grup kendi aralarında toplantı yaparak süreci değerlendirdi. 176 günün sonunda gerçekleşen bu toplantıda, her işçi kendi düşüncesini rahatça söyledi. Birinci grubun süreci değerlendirmesinden sonra toplu olarak oturup konuşulmasına karar verildi ve işçilerin ilk toplantısı olumlu bir şekilde son buldu. İşçiler değerlendirmeden sonra çadırlarını açtılar ve kendi aralarında sürece dair sohbetlerine devam ettiler. Gecenin sessizliğini işçilerin sesi bozuyordu. 3.gün bu şekilde sona erdi.

21 Ekim 2009, Çarşamba

Ankara'da 4. gün. Bir önceki gecedeki işçilerin aldıkları kararın moral ve motivas-

yonuyla işçiler yeni güne güvercin ve kuşların sesiyle, büyük bir umutla merhaba dediler. İşçi arkadaşlarımızın hepsi konakladıkları Abdi İpekçi Parkı'nın temizliğine özenle dikkat ediyorlar. İşçi sınıfının kendi doğallığındaki disiplini elden bırakmıyorlar. Aslan yattığı yerden belli olur, sözünü hep kullanıp buna göre hareket ediyorlar.

İşçiler şafağın sökmesiyle beraber uyanıklarından dolayı üşüyorlar ve güneşin doğmasını büyük bir özlemle bekliyorlar. Bir işçi arkadaşımızın "Bu Ankara'da güneş kaçta doğuyor?" demesi gibi ufak espriler bile işçilerin yüzündeki ifadeyi değiştirmeye yetiyor.

Hollanda'dan bir sendika yetkilisi gelerek işçilere destek verdi; konuşma yaptı ve onlarla beraber slogan attı.

Genel-İş'in CHP'den istediği randevu talebi karşılıksız kalınca sürecinde sertleşmesi sonucunda çelişkide kalan sendika, bu süreci nasıl götürceğini tam kestirememenin sıkıntısına düştü. İşçi cephesinde ise durum farklı; sürecin öznelliğinden dolayı son aşamaya geldiğinin farkında olan işçilerin ölüm yürüyüşü bittikten sonraki sohbetleri ve davranışları gittikçe edilgen, pasif bir durumdan çıkıp değişirici, dönüştürücü bir rol alıyor. Bunu eylemin Ankara'daki 3. gününde yapılan grup değerlendirmesiyle gördük. Yaklaşık 40 güne yakın bir zamana denk düşen ayrılık, özlem, maddi ve manevi yıpranmışlıkla beraber sürecin belirsizliği işçileri buna zorladı. Yaşamdan kovulmamak, yaşamı yeniden inşa etmek ve yaşamda ben de varım diyebilmek için işçiler zaferi kazanana

kadar ellerinden geleni yapacaklarını söylüyorlar.

Somut bir adım atılmadığından işçiler ve sendika arasında iplerin kopma noktasına geldiğini söyleyebiliriz. 180 gündür sendikanın somut bir adımla işçilerin yanına gelmesi süreci bu aşamaya getirirken işçileri de kendi aralarında farklı örgütlenmeler kurmaya zorladı.

Öğleden sonra işçiler akşam yapacakları toplantının temeli oluşturulmaya başladılar; bugün saat kaçta toplanacaklarına karar verdiler ve akşamı beklemeye koyuldular. Akşama kadar gelen kitle örgütleri örgütleriyle sıcak sohbetler oluştu. Akşam yemeğinden sonra işçiler toplandı ve süreci değerlendirip kendi güçlerini nasıl kullanabilecekleri üzerinde uzun uzun tartışıp, fikir alışverişinde bulundular. Kendi içinde eksikliklerine rağmen işçiler toplantıdan olumlu bir şekilde karar alarak toplantıyı sonlandırdılar ve sürecin ne getireceğini beklemeye koyuldular.

22 Ekim 2009, Perşembe

Toplantıdan sonra bazı arkadaşlar sürecin biraz daha olgunlaşmasını bekleyelim derken, bazıları ise farklı farklı görüşler sundu. Bundan dolayı Çarşamba gecesi yapılan toplantının herhangi bir önemi kalmadı. Bunun en büyük nedeni ise, 180 günlük direnişte işçilerin bir araya gelip kendi eylemleri hakkında konuşmamlarıdır.

Eylem bu şekilde devam ederken sendikanın demokratik kitle örgütlerine karşı tutumu dikkat çekiciydi. Sendika, işçileri devrimci gruplardan uzak tutmaya çalışıyor ve işçilerin bu gruplar tarafından yönlendirildiğini söylüyor. Ama gerçekte olan, sürecin sertleşmesinin yarattığı durum. Ayrıca işçilerin de somut bir şey istemeleri sonucunda sendika ve işçiler arasında gergin bir hava oluşmaya başladı. Sınıf mücadelesi bu şekilde sertleşip, kendi içinde çelişkilerle beraber de-

ğişip dönüşerek geliyor. İşçi sınıfı bu tür deneyimleri yaşamadan zafere ulaşamaz. Bu mücadelenin sertleştiği dönemde sıkıntılı doruğa çıkmasıyla işçi sınıfının kendi içinde yarattığı öncü işçiler, sahneye çıkar ve her eylemde olduğu gibi bu sürece ya yön verir ya da kendi haline bırakarak sürece seyirci kalır. Her eylem kendine göre bir tarihi dönemeçten geçer; bu dönemeç zafer ve yenilgi arasındaki ince hattır. Kent AŞ. işçileri de şu anda böyle bir süreçten geçiyor. İşçiler arasındaki etnik, dinsel, düşünsel ayrımlar gittikçe erirken, amaç birliği üzerinde dayanışma büyüyor.

İşçilerin en sevindikleri olay, öğrencilerin kendilerine soru sorup yaşadıkları süreci kendileriyle paylaşmaları ve öğrencilerin kendilerini can kulağıyla dinlemeleri oluyor. Bu sohbetler akşam saatlerine kadar devam ediyor. Eylemin 5. günü bu şekilde sona erdi.

23 Ekim 2009, Cuma

Sabah gene aynı saatte uyanan işçiler, çaylarını içip sohbetlerine başladılar. Gazeteler okundu, gündem takip edildi. Son 2 günde havanın gergin olması işçilerin moralini bozdu. Bu havanın gerginliği, sendikanın toplantı kararı almasına neden oldu. Bu ölüm yürüyüşü başlayıp bitene kadar ve Ankara süreci başladığından beri işçiler ve sendika arasında yapılan ilk durum değerlendirmesiydi. Bu haberi alan işçiler akşam yapacakları toplantıyı beklemeye başladılar. İşçiler bu toplantıdan gelecek karar ve sonuçları heyecanla bekliyorlardı. Toplantıda her şeyin sendikanın kontrolü altında sürdüğü, sendikanın elinden geldiğini yaptığı ve bu eylemin Genel-İş ailesi olarak zaferle sonuçlandıracağı düşüncesi işçiler ve sendika arasındaki gergin havayı yumuşattı. İşçiler bu toplantıdan sonra yemeklerini yediler, 26şar kişilik 2 grup halinde dağıldılar ve günü bu şekilde bitirdiler. □

MEZOPOTAMYA SOSYAL FORUMU

Forumda 27 Eylül günü “Ortadoğu’da Halklar, Bölünmüşlük ve Dayanışma Asamblesi” vardı. Bu forumun en kalabalık oturumuydu. Yabancı konuklar özellikle ilgi göstermişlerdi. Bu oturumda daha çok “devlet ve iktidar mantığının aşılması gerektiği”; demokrasi, kadının ezilmişliği ve “ekolojik toplum” üzerinde duruldu. Yine “demokratik konfederalizm” en çok tartışılan konulardan biriydi. KESK adına oturuma katılan Emirali Şimşek, Kürt sorununun anahtar sorun olduğunu, Kürt isyanının emekçilere dayandığını, Türkiye’yi emeğin Türkiye’yi yapmak için mücadelenin süreceğini söyledi.

FHKC, foruma davet edildiği halde gelmemişti. Gönderdikleri mesaj bu oturumda okundu. Bu mesajda “*biz aynı toprakların çocuklarıyız*” deniliyordu. “*Küreselleşmeye karşı aynı saflarda yer alıyoruz; ABD’nin Irak’ta işlediği cinayetler, bir savaş suçudur. Bütün halkların birlikte emperyalist güçlere karşı ortak mücadele sürdürmeleri gerekiyor. Emperyalistler, camımıza kastediyorlar. Bu forum zulme karşı bir başlangıç olsun. Uluslararası emperyalizme ancak birlikte mücadele ederek karşı koyabiliriz*” vurguları yapıyordu.

Bu oturumda söz alabilmek mümkün olmadı. Soru soracaklar isimlerini yazdırdılar, ancak zaman yetmediği için biz de dahil hiç kimseden soru almadılar.

28 Eylül tarihinde “Çözümüzlüğün Adresi: Büyük Ortadoğu Projesi” başlıklı oturum yapıldı. Bu oturumda konuşmacı olarak DTP milletvekili Sevhair Bayındır’ın yanı sıra yazar Haluk Gerger, yazar Demir Küçükaydın ve Filistin Demokratik Kurtuluş Cephesi’nden Kasım Matuf katıldı.

Haluk Gerger “Büyük Ortadoğu Projesi”nin köklerini tarihsel planda ortaya koydu. Sovyet faktörünün ortadan kalkmasıyla ABD’nin her şeyi belirlemeye başladığını ama bu sürecin Irak’ın silahlı direniş duvarına çarpmasıyla durduğunu, BOP’un “hard power” ve “soft power” olarak iki yönü olduğunu, “hard power”ın daha çok askeri ve kaba kuvvete, “soft power”ın da ideolojik, politik, kültürel ve ekonomik araçlara dayandığını anlattı. Obama’nın başa geçmesiyle ABD’nin “soft power”ı devreye soktuğunu ama BOP’un bu versiyonunun da yaldızının dökülmeye başladığını vurguladı. Sevhair Bayındır ise BOP’un erkek egemen zihniyetin bir sonucu olduğunu 5 bin yıl önce neolitik dönemde kadının egemen olduğu bir toplumsal yapıda böyle şeylerin olmadığını anlattı. Ulus devlet mantığının bu sonuçları doğurduğunu vurguladı. “*BOP, fosilleşmiş bir düşüncenin yeniden gündeme getirilmesidir*” dedi. Ve “*BOP’u halkların buluşması projesine dönüştürelim*” diyerek bitirdi konuşmasını.

Yazar Demir Küçükaydın ise ulusu tarihe göre tanımlamanın gericilik olduğunu, ulusların tarihinin olmadığını, kapitalizmin de aslında ulusçu olmadığını, bir milletin dininin, dilinin, ulusunun onun üreteceği artı-değer üzerinde etkide bulunmadığını söyledi. Abdullah Öcalan’ın “ulus devletle bir yere varamayız” sözünün önemli olduğunu ama eksiklikleri bulunduğunu belirtti.

Filistinli Kasım Matuf ise BOP’un emperyalizm çerçevesinde bakılınca yeni olmadığını, I. Dünya Savaşı ABD’nin gündemine geldiğini, II. Dünya Savaşı sonrası soğuk savaşla birlikte bu projenin hızlandırıldığını ve nihayetinde ABD’nin Irak’a saldırısının altyapısını bu projenin oluşturduğunu dile getirdi.

Kasım Matuf bu projenin asla başarılı olamayacağını, çünkü bölge halklarının çıkarlarıyla çeliştiğini söyledi. “*Demokra-*

si, bizim mücadelemizdir, emperyalizmin bize vereceği bir şey değildir” dedi. Ortadoğu’daki direniş hareketlerine vurgu yaptı. “*Bir yerde zulüm varsa direniş vazgeçilmezdir... Bu Filistin’de de böyle olacaktır, Kürdistan’da da böyle olacaktır*” dedi. Sonra sorular kısmına geçildi. Mücadele Birliği adına söz alan arkadaşımız, emperyalist-kapitalist sistemin bir sıçramalı çöküş sürecinde olduğunu bunun kapitalizmin yeni evresi olduğunu ve ABD emperyalizminin çöküşü engellemek için dünya halklarına ve komünistlere, devrimcilere karşı III. Dünya Savaşını başlattığını, Büyük Ortadoğu Projesi’nin bu kapsamda gündeme geldiğini söyledikten sonra konuşmacıların BOP’u anlatırken cinsiyetçi yaklaşımlardan tutun da ulusçu yaklaşımlara kadar birçok faktörü ve demografik unsurları dile getirdiklerini ama sınıfsal çelişkilerden, sınıf mücadelesinden bahsetmediklerini söyleyerek eleştiride bulundu.

Forumun bir başka oturumu Venezuela ve Latin Amerika’da Halkların Mücadeleleri başlıklı oturumdu. Venezuela Türkiye Büyükelçisi katılamamıştı. Arjantinli avukat Eduardo Suarez, Latin Amerika’da halkların bağımsızlıkları için mücadele ettiklerini, Tamiller’in, Filistinlilerin ve Kürtler’in de aynı şey için mücadele verdiklerini söyledi. Bunların aynı zamanda kendi elit kesimlerine karşı da mücadele ettiklerini vurguladı. Latin Amerika hakları ile diğer halkların mücadelesi arasında bir koordinasyon kurulabileceğini söyledi. “*Biz aslında tek başımıza kazanamayacağımızı bilmeliyiz. Sınıf mücadelesi aynıdır. Düşmanımız ortaktır. İsrail askerleri tarafından katledilen bir çocuk gördüğümüzde kanımız donuyor*” dedi. Çok yakın bir yoldaşlarının sürekli “*nerede bir gereklilik varsa orada haklılık vardır, isyan vardır*” dediğini belirten Eduardo, gelecek değişimin işçi sınıfından geleceğine inandıklarını, iktidarı almadan, devrim olmadan bir değişimin gerçekleşmeyeceğini vurguladı. Kürdistan’daki mücadele hakkında ilk defa ayrıntılı bilgi edindiklerini söyleyen Eduardo, bu konuda eksikleri olduğunu da dile getirdi.

Bu oturum sonrası Eduardo ile ayaküstü kısa bir sohbet yapma imkânı bulduk. Kendisine Yeni Evre çalışmamızın İngilizcesini, Mücadele Birliği dergisini verdik. Sıcak bir söyleşi oldu.

Forumun bir diğer oturumu “Dünden Bugüne Alternatif Basın” başlığını taşıyordu. Günlük gazetesi yayın koordinatörü Yüksel Genç, “*Kürt medyası sorun yaşıyor dediğimizde bazıları bunu normal karşılıyor. Çıplak gerçek bazen kendisini görünmez kılıyor*” dedi. Öldürülen 72 gazetecinin 32’sinin 90-97 arasında katledildiğini ve bunların çoğunun Kürt olduğunu vurguladı. Son 3 yılda Kürt sorunu ile ilgili yayın yapan 66 gazetenin kapatıldığını, bunun kendilerini hem yordüğünü hem güçlendirdiğini söyledi. “*Ve az önce ben size kapatılan gazeteleri değil katledilen gazeteleri okudum*” dedi. “*Türkiye açısından bizim tarihimiz bir umut*” diyerek konuşmasını bitirdi. Arjantin’den katılan Alajandro ise “*Bilginin gerçek sahibi halktır, biz bu bilginin yayılmasıyla sorumluyuz*” dedi. “*Özgür basın hareketin komünist hareketle birlikte başlamıştır.*” diye vurguladı. Yayıncı Ragıp Zarakolu ise genel olarak basın üzerindeki baskılardan bahsettiği konuşmasını “*pes etmediğimiz sürece kazanılan biz olacağız*” diye tamamladı.

Bu oturumda Mücadele Birliği adına söz alan arkadaşımız, kısa bir süre önce Mücadele Birliği dergisinin bürosunun basıldığını, çalışanlarının gözetl altına alındığını, Mücadele Birliği o-

kurlarının Gazi Mahallesi'nde "Kürt halkına kalkan elleri kıracağız" şiarıyla yapılan bir eyleme katılmakla suçlanarak bu operasyona dahil edildiğini ve duruşmaya çıkarılmadan 8 ay boyunca hapis yattıklarını; ilk duruşmada serbest bırakıldıklarını vurguladı. Ve bundan sonra devrimci, sosyalist, yurtsever basına karşı gelececek bir saldırıya hep birlikte karşılık verme çağrısında bulundu.

Forumun bir diğer kitlesel oturumu "Kürt sorununa Demokratik Çözüm Tartışmaları" idi. DTP milletvekili Emine Ayna ve gazeteci-yazar Oral Çalışlar ile bir avukatın konuşmacı olarak katıldığı bu oturumda Emine Ayna "Türkiye'de bölünme sorunu diye bir şey yoktur. Böyle söyleyerek haklar ve özgürlükler engelleniyor" dedi. "AKP hükümeti sorunları çözmek zorundadır. Alınan tüm riskleri paylaşıyoruz. AKP 'çözeceğiz' diye ortaya çıkıyorsa mutlaka riskleri olacaktır. Meşruluk yasalazmazsa meşruluk ölü" diye vurgu yaptı.

Bu oturumda ısrarla söz istememize rağmen söz verilmedi. Görüşlerimizi ifade etme şansını bulamadık. Ama çıkışta dergimizi ve "Ulusal Soruna Leninist Bakış" başlıklı metini dağıttık.

29 Eylül'deki diğer oturum "Cezaevleri ve Ağırlaştırılmış Tecrit uygulamaları" üzerineydi. Bu oturumda özellikle 20 yıl cezaevinde kalan, Diyarbakır zindanındaki tüm vahşete daha 17 yaşındayken maruz kalan Salih Sevinç'in konuşmaları damgasını vurdu. Salih Sevinç "Diyarbakır cezaevinde ağlamak, gülmek ve ölmek bile yasaktı" dedi. "Diyarbakır'da işkence vardı ama yan yanaydık. Bir bardak suyu paylaşıyorduk, moralimiz yüksekti" diye sürdürdüğü konuşmasını "açılım" tartışmalarına getirdi ve "gözümle görmeden, pratikte görmeden Türk devletinin söylediği hiçbir şeye inanmam" dedi.

Bu oturumda söz alan bir arkadaşımız, kendisinin de eski bir tutsak olduğunu, zindanlarda 19 Aralık katliamı ve ölüm orucu sonucu 122 insanın ölümsüzleştiğini, zindanların kapatılmasının bir devrim sorunu olduğunu ve bunun için Kürt-Türk halklarının ve tutsakların mücadele birliğinin gerektiğini söyledi.

Mezopotamya Sosyal Forumu, 29 Eylül tarihinde yapılan "Sosyal Hareketler Asamblesi" oturumuyla son buldu. Mezopotamya Sosyal Forumu sonuç bildirgesi okundu. Zindanlardaki 5 bin tutsak adına okunan mesaj "Yaşasın Halkların Enternasyonalist Mücadele Birliği ve Dayanışması" sloganı ile bitiyordu. Barış anneleri adına konuşan bir ananın; yürekte ve içten gelen konuşması herkesi etkiledi. Filistin'den, Avrupa'dan konuşmacılar kısa birer kapanış konuşması yaptılar. Ve Mezopotamya Sosyal Forumu "Kardeş Türküler" konseriyle coşkuyla son buldu. □

FDKC'DEN KASIM MATUF İLE YAPTIĞIMIZ RÖPORTAJ

Mücadele Birliği: Filistin'de bugünkü durumu nasıl değerlendiriyorsunuz?

Kasım Matuf: Filistin'de durum şu anda çok karışık. Öncelikle Hamas'la El-Fetih arasındaki bölünmüşlük büyük bir sorun. Ve bir an önce bitirilmesi gerekiyor.

Filistinli liderlerin Filistin'e dönüşünün sağlanması ve bunların bir Filistin Kongresi'nde yer alması öncelikli sorunlardan biri... Gazze'deki ve Batı Şeria'daki parlamentoların tek bir çatı altında birleştirilmesi gerekiyor.

Toplumun siyasal yapısının yeniden oluşturulması, FKÖ'nün yeni bir biçimde yeniden örgütlenmesi; Filistin halkının tüm politik ve sosyal güçlerinin bu örgütlenme içinde birleştirilmesi, büyük önem taşıyor.

İkinci olarak, siyonistlerin Filistin bölgesinde özellikle Kudüs'te yaptığı tüm inşaatların durdurulması ve siyonistlerin Batı Şeria'daki tüm faaliyetlerinin durdurulması gerekiyor.

Üçüncü olarak Gazze'de yaşayan 1,5 milyon Filistinliyi yiyecek, su ve diğer yaşamsal şeylerden mahrum bırakan ambargo kaldırılmalı.

Dördüncü olarak, Filistin ve İsrail ve diğer Arap ülkeleri arasındaki tartışmaların yeniden başlaması gerekiyor. İsrail ve ABD, Birleşmiş Milletler'in 242 sayılı kararı başta olmak üzere, tüm uluslararası kararlara uymalıdır. Filistin devletinin kuruluşu dışında hiçbir bir çözüm anlamı taşımaz. Bu devletin başkenti Kudüs olmalıdır. Mültecilerin geri dönüş hakkı ve Arap ulusunun kendi kaderini tayin hakkı tanınmalıdır.

Mücadele Birliği: Hamas, İslami Cihad gibi örgütleri ya da Lübnan'daki Hizbullah'ı ittifak güçleri arasında görüyor musunuz?

Kasım Matuf: Biz Hamas'ı ve İslami Cihad'ı direnişteki güçler arasında görüyoruz. Fakat özellikle Hamas'la ciddi ayrılıklarımız söz konusu. Biz, siyonist işgal bitene kadar Filistin'de şu anda var olan bütün politik hareketlerin birleşmesi gerektiğine inanıyoruz. Şu an bunun gerekli olduğunu düşünüyoruz.

Mücadele Birliği: Sosyalizmin yeniden güncelleşmesi hakkında ne düşünüyorsunuz?

Kasım Matuf: Kapitalizmin uluslararası krizi bize tüm dünyada geleceğimizi nasıl inşa edeceğimizi söylüyor. Çözüm kapitalizm değildir; çözüm, eşitlik, sosyalizm ve saldırmazlıktır, barıştır. □

UMUYORUZ Kİ TÜRK VE KÜRT HALKLARI ÖZGÜRLÜK VE BARIŞA KAVUŞSUNLAR

29 Eylül tarihinde Diyarbakır'da Mezopotamya Sosyal Forumu'na katılan F D K C ' d e n Ghassn Aboud ile yaptığımız kısa röportajı yayımlıyoruz.

Mücadele Birliği: Türkiye'deki egemen güçlerin Filistin halkı için döktükleri timsah gözyaşlarını nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ghassn Aboud: Biz Filistinliyiz. Bizim davamızı destekleyen herkesin desteğine ihtiyacımız var. Hamas ve İslam-i Cihat dahil.

Bizim politik bir örgüt olarak Türk hükümeti ile hiçbir ilişkimiz yok. Bizim ilişkilerimiz Türkiye'nin sol ve komünist partileriyledir.

Mücadele Birliği: Ortadoğu halklarının mücadelesini örmek için sizce neler yapılabilir? Türkiyeli devrimcilerden beklentileriniz neler?

Ghassn Aboud: Türkiyeli örgütlerden destek istiyoruz. Filistinli örgütlerle ya da diğer dost örgütlerle birlikte çalışmalarını istiyoruz. Desteğin bir çok yolunu bulabiliriz. Ortadoğu'daki birçok olayda destek olunabilir. Özellikle şu an Kudüs'te birçok sıkıntımız var. Dünkü haberlerde de gördüğümüz gibi, Filistinli insanları evlerinden zorla çıkarıyor. Batı Şeria'da büyük savaşlar oluyor. Filistin topraklarını kantonlara bölmek istiyorlar.

İsrail askerleri Filistinlileri evlerinden çıkarıp, yerlerine Yahudileri getiriyorlar.

Filistin halkı birleşmeli ve dünyadaki bütün dostlarımız bizimle dayanışma içinde olmalı. Ve İsrail üzerinde baskı oluşturabilmek için İsrail'e karşı savaşmalı. İsrail'i Birleşmiş Milletlerin kararlarına uymaya zorlamalı.

Türkiye'nin sol örgütlerine teşekkür ediyoruz. Umuyoruz ki, Türk ve Kürt halkları istedikleri her şeyi yapabilsinler. Özgürlük ve barışa kavuşsunlar.

KENT AŞ İŞÇİLERİNE FAŞİST SALDIRI

25 Ekim Pazar günü saat 16.00 sularında ellerinde bayraklar ve sopalar bulunan 100-150 kişilik bir grup, yanlarında getirdikleri köpeklerle birlikte "Şehitler Ölmez Vatan Bölünmez" ve tekbir sesleriyle Kent AŞ. işçilerinin bulunduğu Abdi İpekçi Parkı'na yöneldi. Sivil polislerin provoke ettiği faşist kitle Kent AŞ. işçilerine saldırmak istedi. Kent AŞ. işçileri hiç beklemedikleri bu faşist saldırı karşısında şaşkınlıkla

olan biteni izliyordu. Kitleyi sözde durdurmaya çalışan çevik kuvvetin bazı Kent AŞ. işçilerine vurduğu görüldü, hatta bir sivil polis bir işçinin ensesine dirsek attı; daha sonra kitle ile Kent AŞ. işçileri arasında etten duvar ördü. Polislerin sivil faşistlere hiç bir müdahalede bulunmayışı kimseyi şaşırtmadı. Kitle işçilere saldıramayınca işçilerin fotoğraflarının olduğu sergiye yönelip fotoğrafları parçaladılar. Bir ara kendi arasında kavga eden kitle hep bir ağızdan işçilere küfür ederek dağıldılar.

Sendika bu olaylardan sonra işçilerin burada güvenliklerinin olmadığı gerekçesiyle bütün işçilerin geceleri sosyal tesislerde kalmalarını, gündüzleri parka gelmelerini teklif etti. Bu teklifin ardından işçilerin bir kısmı sosyal tesislere geçerken, diğer bir grup işçi Abdi İpekçi Parkında direnişe devam ediyor.

Ankara DÖB olarak olayın gerginliği geçtikten sonra 2 işçiyle olaylar hakkında konuştuk, şunları söylediler;

İşçi Barış: Yapılan çirkin bir saldırıydı. Saldıranlar tam bir duyarlılık ordusuydu. Ne amaçla saldırdıklarını bile bilmiyorlardı. Polisin büyük bir provokasyonu vardı. Özellikle çevik kuvvetin bizi çevrelemesi faşistleri tetikledi. Bu sırada polislerin arkadaşlarımıza vurduklarını gördük. Polis faşistleri engeller gibi yapıp gene işçileri saldırdı. Bu saldırı bizi kesinlikle korkutmadı. Burada beklemekten ziyade farklı şeylerin yapılması gerektiğini bir kez daha anladık. Bu faşist saldırılar bizi asla yıldırılmaz.

İşçi Hüseyin: Saldırı olduğunda oturuyorduk. Polisler koşarak etrafımızı sardı, bizi sıkıştırdılar. Bize önlüklerimizi çıkarmamızı söylediler. Biz de buna olumsuz yanıt verince "O zaman bırakalım sizi, linç etsinler" dediler. Polisleri geçen bir sivil faşist, arkadaşımıza saldırdı, o kişiye müdahale eden bir işçi arkadaşımıza polis vurdu. Daha önce böyle saldırıları çok gördük, bu saldırı bizi hiçbir şekilde etkilemedi.

Düzeltilme ve Özür: Emperyalist-kapitalistlere IMF ve Dünya Bankası toplantılarını yaptırtmamak üzere İstanbul'da kurulmuş olan "IMF ve Dünya Bankası Karşıtı Birlik" içerisinde, Proleterce Devrimci Duruş da bulunmaktadır. Çeşitli teknik aksaklıklardan dolayı ismi Birlik içinde yer almadığı için bunu düzeltir, kendilerinden ve okurlarımızdan özür dileriz.

EVLERİMİZİ YIKAN SERMAYENİN İKTİDARINI YIKACAĞIZ

EKİM DEVRİMİ YOLUMUZU AYDINLATIYOR

che yüzyılı
sürüyor

